

Voorvaderlijke Zeden. — Op de Engelsche Vogelrotsen. — Uit de Film-industrie. — Het vertrek van den ex-Gouverneur van Suriname. — Grondverzakking te Maastricht. — De Wintermotorrit.

No. 35
(9)
2 Maart
1921.

AFZONDER-
LIJKE
NUMMERS
20 CENT

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

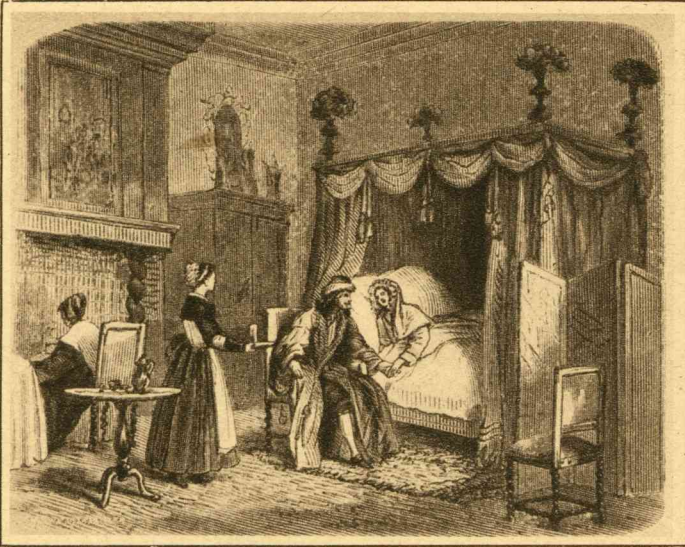
PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25

De nieuw benoemde Gezant van Japan bij het Nederlandsche Hof, de heer Shichita Tatsuke, poseert na zijn aankomst te 's-Gravenhage voor onzen fotograaf.

VOORVADERLIJKE ZEDEN - EEN KIND GEBOREN

En gewichtige gebeurtenis in een gezin is altijd de komst van den Ooievaar, die 't nieuwe wereldburgertje of -burgeresje thuis bezorgt, tenzij dit, zooals Klein Duimpje, uit een kool komt gekropen of, zooals despruit van Jan de Wasscher, in een door het flauwe schijnsel van een lantaarn verlicht schuitje, uit de Volewijk, aan de overzijde van

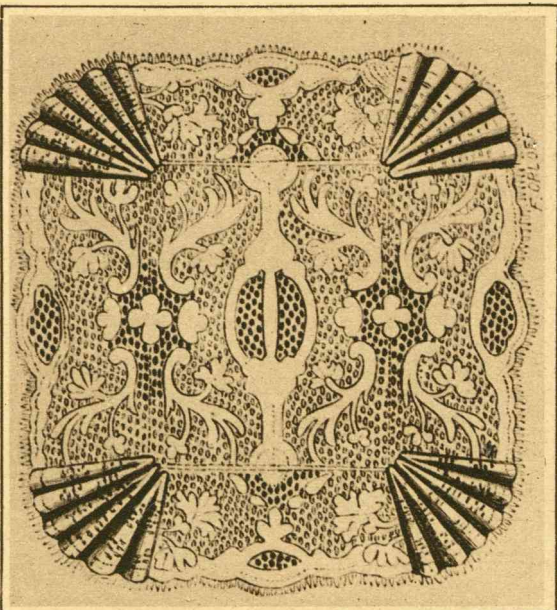

De Kraamkamer.

het IJ gehaald wordt, of, gelijk in Utrecht het geval was, uit den Munnikenboom, aan de laan van Char-
troise, of, zooals te Haarlem, uit den hollen tronk, aan den voet van den Blinkerd, voortkwam.

Het huis, in hetwelk de kleine zijn of haar intrede had gedaan, was hier en daar op het platte land aanstonds te onderscheiden aan een bos palm geplaatst aan het hek of de deur der woning, terwijl in sommige steden — vooral te Haarlem, waar Erasmus het reeds in zijn jeugd zag, moet het gebruik in zwang zijn geweest — een *Kraamkloppertje* aan de deur bevestigd werd. Toen namelijk de huisschel nog niet bestond, bediende men zich van een klopper, een soort hamertje, dat men met het zwaardere beneden-einde op een aan de deur bevestigd metalen plaatje liet nedervallen. Was er een zieke in huis, wien het geluid zou hinderen, dan omwond men den klopper, zooals wij het, in een dergelijk geval, nu nog de bel doen. Wanneer de rust-behoevende een kraamvrouw was, bestond het kloppertje uit een met roode zijde bekleed plankje, hetwelk overtrokken werd met sierlijk bewerkte, aan de vier hoeken waaivormig geplooid, kant. Wanneer de jonggeborene een meisje was, werd, gedeeltelijk althans, tusschen kant en zijde, een wit papier geschoven. De groote lui hielden er, zooals de Hollandsche Spectator vermeldt, verschillende kloppers op na, een ten gebruike bij slecht weer, een andere voor de door de weesche en een derde voor de Zondagen.

De dames waren bijzonder op een mooien kraamklopper gesteld, soms behoorde het tot de huwelijksvoorwaarden dat de aanstaande echtgenoot de ijdelheid zijner toekomstige in dit opzicht zou bevredigen, tenzij hij haar wenschen voor-
kwam door, als de bruid „in staatsie zat” haar een bouquet aan te bieden, versierd met fijne kant en rood lint, welk een en ander dan later voor den klopper moest dienen.

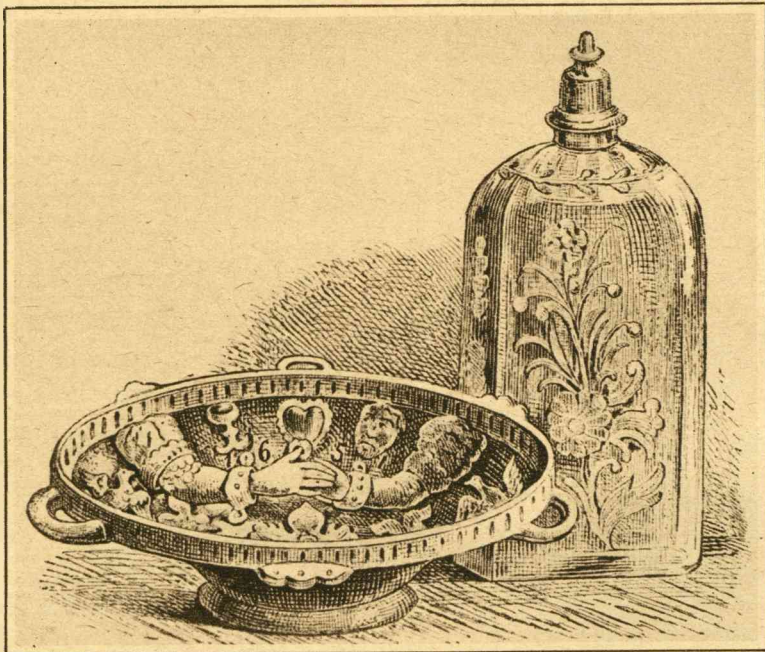

Het kraamkloppertje.

Zoo'n kraamklopper bevorderde niet slechts de rust der kraamvrouw, maar in sommige gevallen was de kraamheer er niet minder mee gebaat, daar immers, zoolang „die vlag uitstak” geen stadsbode eenige „insinewatie” mocht doen, noch de schout of een van zijn rakkers een voet over den drempel mocht zetten voor een exploot. Wie zal dan ook zeggen hoe vaak een kraamklopper werd aan-
gebracht aan een huis, in hetwelk geen kraamvrouw aanwezig was. Men verhaalt b.v. van een zeker koopman dat hij het rustverschaffertje zoo lang aan zijn deur had, dat het eindelijk van hooger hand verwijderd werd.

In plaats van langer onze aandacht aan den klopper te schenken, treden wij in verbeelding — welke immers overal toegang geeft — het huis binnen en richten onze schreden naar de *kraamkamer*. Wij bevinden ons in een deftig gezin, getuige het massieve ledikant met zijn zware damasten gordijnen, de mooi betimmerde schouw, met het er in aangebrachte schilder-stuk, terwijl de ijzeren schoorsteenplaat niet ontbreekt, waarop een of andere bijtelsche of allegorische voorstelling is uitgebeeld. De gelukkige ouders der jonggeborene geven uiting aan hun rechtmatige vreugde, terwijl de kleine door de baker bij het knetterend haardvuur gekoesterd wordt en de dienstbode zich beijvert haar plicht te doen.

Meer nog dan door de kraamvrouw met haar zijden schoudermantel en hoofdkap wordt onze aandacht getrokken door den *Kraamheer*, die, als een ware „pater familias” met zijn sierlijke lokken, die neerhangen over zijn ruime satijnen kamerjas, welke gelegenheid laat een deel van den mooien kuitbroek te zien, al het gewicht van zijn positie beseft

Grabbelbakje en kraamfleschje.

Inzonderheid doet hij zich in al zijn waardigheid gelden in den zoogenaamden „Vandtijd”, ook wel „Gulden Bestjes tijd” genoemd, dat wil zeggen in de dagen, in welke de jonge moeder goede kennissen en geburen op bezoek ontvangt. Dan wacht hij, getooid met zijn staatsiemuts, rijk met kant versierd, mede de bezoeksters af, terwijl hij het oog er op houdt, dat de „vandbeker” lustig rondgaat, gevuld met den geliefden *Hipocras*, welks naam Schotel, notabene, afleidt van de beroemde bron Hippocrene op den Helicon, welke onder den hoefslag van 't gevleugeld paard Pegasus opwelde en aan de Muzen gewijd was. Inderdaad is de naam ontleend aan den bekenden Griekschen geneesheer Hippocrates. De voortreffelijkheid van dezen kruidenwijn blijkt wel uit het feit, dat, toen eens de Burgemeesters van Hamburg een bezoek brachten aan Amsterdam, zij onthaald werden op „twee quart Ypocras uten apteken”. Een oud recept voor de bereiding luidt als volgt: „Neemt caneel dry loot, gingber twee loot, galegaen en foeli, elcx een half loot, carui en langpeper elcx een loot en off ghy wilt so mengter toe majoleyn en dragagantum van elc een half loot. Dan pulvest dese grof en neemt dit poeder metten wijne en laet dit onghesoden door eenen sack loopen.”

Bij het „vanden” voer gewoonlijk de baker — in sommige streken „baakster” geheeten, misschien omdat men den manlijken uitgang niet wist te rijmen met dit echt vrouwelijk bedrijf — wel. Een dukaton of een halve of minstens een „ruiter te peerd schelling”, de zoogenaamde „bakerschelling”, was het loon der gasten voor den aangeboden hipocras. — De antieke kleederdracht der baker was in volkomen overeenstemming met de wijze van

„inbakeren” van het kind, dat in het „pak” geheel weggemoffeld en vastgesnoeid was, zoodat het zich elke beweging moest ontzeggen en wij, niet beter wetend, allermint vermoeden zouden, dat hier een klein levend wezentje in den breeden bakerschootsluimerde. Ouderwetsch als haar kleedij en haar opvatting van kinderverzorging is de manden wieg, waarin de kleine, als de gasten vertrokken zijn, in den treure heenen

De baker.

weer gesold wordt. Natuurlijk ontbreekt de warme stoof zoo min als de vuurmand, welke beide meer dan één binnenbrandje op hun geweten hebben!

Kwamen de kennissen en bureu het kleine wereldburgertje of -burgeresje verwelkomen, ook hun kinderen verzuimden niet, op hun beurt, het topje te komen kijken, gelijk de term hier en daar luidt. En

ook zij werden onthaald op de flesch, de zoogenaamde *kraamflesch*, met den schroefdoop, waaruit in de kuiltjes der kinderhanden de muisjes, ruw of glad, al naar de kleine een jongen of een meisje was, kwistig werden gestrooid.

In sommige streken bedient men zich, inplaats van dit fleschje, van een zoogenaamd *grabbelbakje*, een eenvoudig, ietwat diep, meestal rood steenen schoteltje, waarin allerlei voorwerpjes, lagen zooals dierenfiguurtjes, b.v. een duif in miniatuur, een hartje, een paar ineengelegde handjes en zoo meer, allemaal dingen, welke een symbolische beteekenis hebben, verband houdend met huwelijksrouw en wat dies meer zij. Het gaf den kinderen niet zelden groot vermaak de muisjes tusschen en onder die verschillende voorwerpjes weg te grabbelen.

Intusschen, al dit oude is nu lang voorbij. De Volewijk over het IJ heeft op haar terrein een nieuw stadsgedeelte zien verrijzen, van hetwelk de straatnamen nog aan de oude Vogelen Wijk herinneren. De Munnikenboom, in welks hollen stam de eigenaar van den boomgaard misschien wel eens een jongen zich schuil deed houden om door het geheimzinnige „pluk mij, pluk mij” of andere geluiden, de op appels en peren beluste jeugd vrees aan te jagen en op een afstand te houden, werd in 1851 tot brandhout gehakt, de oude schommelwieg en de vuurmand ondergingen geen beter lot, ja, zelfs de goede oude baker, „die sprookjes kon vertellen” moest het afleggen tegen haar jongere „zuster”. Zoo gaat alles voorbij!

F. W. DRIJVER.

De Kraamheer.

DE MAN UIT HET SPROOKJESLAND

DOOR P. HENRY WALLACE

Halt!" zei de regisseur, „halt!; juist de plek, die ik zoek." De stoet van vijf auto's kwam tot stilstand, de regisseur sprong op den grond en liep naar de achterste car, waarin een jongeman met een interessant gezicht zoo languit lag, als maar eenigszins mogelijk was. Hij staarde naar

'n leven! Een hond laten ze tenminste nog liggen, maar een film-artist..."

„Goed zoo!" prees Gresswick, kinderlijk blij, dat er zoo weinig overreding noodig was geweest. „Hier, neem 'n sigaret. Jongelui, we beginnen! 't Eind van de derde acte, 'n spannend moment. Cricky is zoo juist met zijn auto te

bloedvlek kan ook geen kwaad. Prachtig! We hebben Jenkins al niet meer nodig. Nou, zooals ik zei, Cricky is een beetje versuft en komt den weg afloopen. Ongemerkt sluipen vier kerels uit die schuur daar, en vallen hem in zijn rug aan. Juist koren op z'n molen natuurlijk. 'n Vreeselijke worsteling. Cricky deelt

Interessante
foto's van
hier en daar

Korven, waarin de inboorlingen van Zuid-West-Afrika hun korenvoorraad bewaren.

Wijntransport op Madeira. — De werklieden dragen den wijn in zakken van bokkevel van de wijnbergen naar de opslagplaatsen.

de strak-blaauwe lucht met een uitdrukking van weemoed, want hij snakte naar een sigaret, maar was bang, dat de asch „in zijn hals zou vallen".

De regisseur keek naar de onbeweeglijke gestalte en voorzag moeilijkheden. Zijn diplomatiek instinct deed hem evenwel een onbevengende opgewektheid simuleeren, die verre van hem was.

„We gaan beginnen, Cricky", zei hij hoopvol.

Harrisley Cricklington verroerde zich niet, hij zag den ander niet eens aan. „Ik speel vandaag niet," antwoordde hij somber, „t is te warm".

„Toch," waagde Gresswick, „uit een homeopathisch oogpunt bezien..." De jongeman liet hem niet uitspreken. „Heb je een sigaret?" vroeg hij, „dan zal ik het toch maar probeeren."

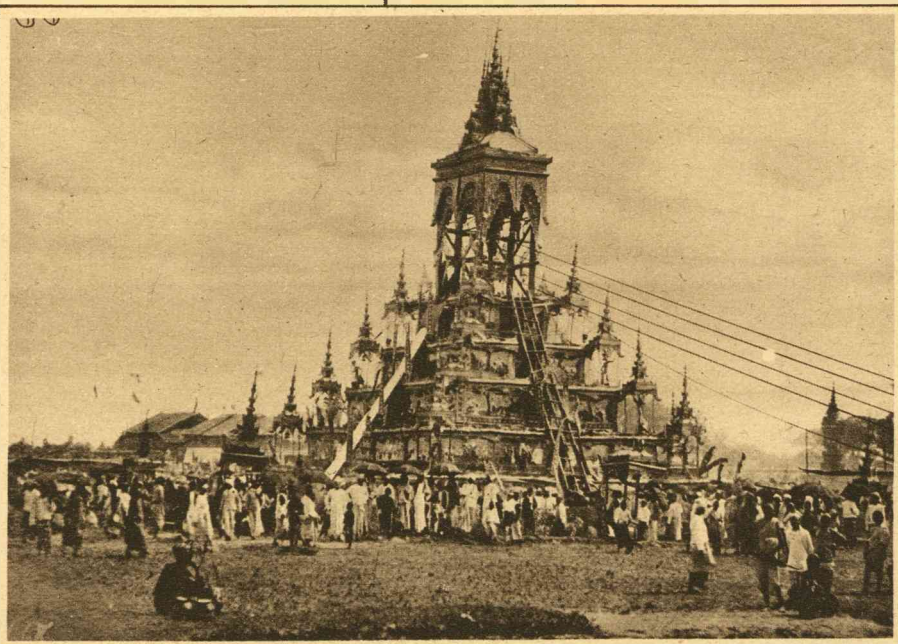
Chineesche zeilwagens.

drie knock-outs uit, maar de vierde gaat met de stalen doos aan den haal. Hij er achteraan. Daar, vóór dat landhuis, slaat hij hem tegen den grond, maar drie nieuwe schurken schieten om den hoek te voorschijn en komen hun kameraad te hulp. Nieuwe kloppartij...

Waar is de camera-man? O, Nelson, kijk, je neemt eerst deze scène op en als we hier klaar zijn, loop je achter dat huis om en posteer je midden op den weg, op een behoorlijken afstand. Dan heb je een mooi uitzicht op den wedloop. En zeg, Cricky..."

Eindeloos, als een waterval, stroomde de woordenvloed uit Gresswicks mond....

Het eerste, wat dien dag Peggy Marshall's goedkeuring kon wegdragen, waren de zes knallende revolverschoten, die uit de richting

De begrafenis van een priester in Birma.

Een Amerikaansche uit Texas laat het publiek in de straten van New York profiteeren van haar rijkunst.

„Wat? Spelen?"

„Nee, rooken."

„Kom nou, Cricky," argumenteerde de regisseur, „je hebt nou toch zeker geen twee en een half uur door de gloeiende zon gereden om hier mijn sigaretten te gaan liggen oprooken! En waarom..." „Oh Lord!" steunde Cricklington overeindkrabbelend, „wat

pletter gereden, dat wil zeggen, niet hij, maar de auto.

Ja, jongeman, neem me nou niet kwalijk, maar je ziet eruit of je zóó uit een Turksch bad komt en dat gaat niet na zoo'n botsing. Beroerd, dat die vervloekte grimeur nu juist een zonnesteek moet krijgen! Wacht, neem 'n handvol aarde en smeer je daar een beetje mee in. Zoo, en je haar flink in de was, en twee of drie scheuren in je jasje, 'n

van het oude schuurtje weerklonken. Het paste geheel in haar stemming.

Ze had sinds elf uur 's morgens op het balkon van de villa gezeten en was alleen thuis. Ze was al twee dagen alleen thuis, (behalve de dienstboden en de oude huisknecht dan) en ze veelede zich onnoemelijk. Zeker, het buitenleven was mooi en heerlijk, maar je

moest toch ook eens iemand zien, er moest toch eens iets gebeuren.

Maar er gebeurde niets en er kwam niemand en het was verschrikkelijk warm en wanhopig stil. In een sprookje kwam er dan altijd een charmante prins, die de schoone prinses wegvoerde uit de ondraaglijke omgeving. Maar er waren sinds elf uur nog maar acht menschen langs den weg gekomen en er waren bijster weinig prinsesjes onder geweest.

Dientengevolge verkeerde Peggy in een niet te beste stemming, en had zij kunnen gillen van verrukking, toen het opwindend geluid de droomerige stilte verbrak.

Zij vloog overeind en leunde gevaarlijk-ver over het balkon-hekje. De weg, voor zoover ze dien overzien kon, vertoonde nog steeds hetzelfde kalme en onbewogen uiterlijk, maar even achter de kromming moest iets verschrikkelijks gaande zijn. Vandaar klonk een verward rumoer van schreeuwende en vloekende stemmen, schuifelende en stampende voeten, en harde, bonzende geluiden, alsof er „vreeselijk” gevechten werd.

Peggy stampde met haat voet, omdat ze er niets van zien kon, en op hetzelfde oogenblik kwam een soort apache om den hoek rennen. Geen drie seconden later verscheen een tweede gestalte om de kromming, dezen keer 'n gentleman, die in toomeloze vaart achter den boef aanstormde. Het was een spannende race; met schitterende oogen zag Peggy den afstand kleiner worden. Zonder het zelf te weten schreeuwde ze een kreet van aanvuring tot den atletischen, gebronsden jongeman, die in de Grieksche godenwereld geen kwaad figuur zou geslagen hebben.

Steeds naderde hij, nog enkele passen... Peggy hield den adem in. Plotseling, vlak voor het huis, wierp hij zich met een sprong op of tegen den schurk. Beiden tuimelden tegen den grond en kronkelden zich over den weg, dat het droge stof in wolken opwarrelde. In een oogwenk zat de jongeman boven op den vluchteling en deed een regen van vuistslagen neerdalen op zijn onfortuinlijk slachtoffer. Toen ontrukte hij hem een blinkend voorwerp — een platte stalen doos —, stak die met een triomfantelijk lachje bij zich en stond op.

Peggy staarde met innige bewondering op hem neer, haalde diep adem en voelde in hetzelfde oogenblik haar hart naar haar keel springen.

Om den hoek van het huis slopen drie kerels, drie ongelukkig-ongunstige individuen met een satanischen grijns op hun verdorven aangezichten. Peggy wilde gillen, haar held waarschuwen voor dit nieuwe gevaar... Te laat! Reeds vormde hij het middelpunt van een onontwarbaar menschenkluw, reeds dreunde het geluid der vuistslagen, die dicht als hagel vielen, door de lucht. Niet lang duurde het, of een der heeren smakte tegen den dichtst bijzijnden boom en bleef daar bewegingloos liggen; een tweede zakte zonder eenig geluid in elkaar. De derde trok een lang, flikkerend mes en liet het onmiddellijk met een gil weer vallen, want de jongeman had met een bliksemsnelle beweging zijn pols omgedraaid.

Toen greep hij den schurk om zijn middel en slingerde hem eenige meters ver. De kerel strompelde overeind, gunde zich niet eens den tijd om zijn vuist te schudden en verdween als een haas om de bocht.

De jongeman wankelde even en overzag met moeden blik het terrein van den strijd.

Peggy's bewondering was tot extase gestegen. Wat een man! Wat een HELD!

In de verte weerklonk nieuw kriegsrmoer, wraakgierige uitroepen en het geluid van rennende voetstappen. Groote hemel! Wie weet welk een overweldigende overmacht daar naderde!

Haastig zag de jongeman rond. Er was niets, dat eenige dekking of schuilplaats bood; van hieraf strekte de weg zich uit in een rechte lijn, zonder struiken of kreupelhout.

De bende kwam nader. Peggy rilde; elk oogenblik was kostbaar. „Hm,” kuchte zij, „ahem!”

De jongeman zag op. „Als U achterom loopt...” fluisterde zij gejaagd, „de tuindeur staat open... dan kunt U... dan zal ik...”

De overwinnaar glimlachte. O, Douglas Fairbanks was er niets bij! Hij schudde het hoofd. Als hij dan toch vergunning had om binnen te komen, dan was er wel een andere weg.

Zonder aanloop wipte hij over den lagen muur van het voortuintje, zweefde op het rieten tafeltje, bereikte van hieruit met een sprong de regenpijp, verwisselde die bijna

Nog juist slikte hij de rest van zijn woorden in en nam haastig een teug uit zijn glas. Het was duidelijk, dat dit betooverende godinnetje in de meening verkeerde, dat zij een „heusche vechtpartij” had bijgewoond. En als hij haar nu uit den waan hielp, met welk recht zocht hij dan hier een schuilplaats tegen zijn „vervolgers”?

Het meisje zat hem in gespannen verwachting aan te staren; klaarblijkelijk brandde ze van nieuwsgierigheid om het juiste van de zaak te hooren. „Waarom hield U op,” vroeg ze, „U wilde...” „O, ik bedoelde, wie weet wat mij morgen weer boven het hoofd hangt,” loog de film-acteur. „Misschien wou U wel weten, wat dat kleine meeningsverschil te beduiden had?” „Ja, o ja,” antwoordde Peggy gretig.

Cricklington leunde achterover. „'t Is 'n heel verhaal,” zei hij. „Op een der talloze onbekende eilandjes in de stille Zuidzee, ligt in een ondergrondse bergplaats een der grootste radium voorraden ter wereld, 'n tachtig à negentig gram. Het is daar gedeponeerd door den schatrijken, overleden cynicus Bernbrick.

Hoe hij een dergelijke hoeveelheid heeft kunnen bijeen brengen, of met welk doel hij zoo'n fabelachtig fortuin daar nutteloos heeft weggelaten, ligt in het duister. Heel karakteristiek voor zijn satanische natuur is evenwel, dat hij het bij zijn overlijden vermaakt heeft aan diengene van zijn twee doods vijanden, die het 't eerst zou weten te bemachtigen. Het duivelachtige van deze beschikking ligt hierin, dat noch de ligging van het eiland, noch de situatie van de bergplaats daarop, bekend waren, zoodat hij hoopte, dat zijn beide vijanden elkaar zoowel door hun fellen onderlingen naijver als door hun vruchteloos zoeken naar het radium ten gronde zouden richten.

De beide erfgenen lieten zich evenwel niet afschrikken door de schijnbaar onoverkomelijke moeilijkheden, maar richtten elk voor zich en in het diepste geheim een maatschappij op tot ontdekking en exploitatie van Bernbricks nalatenschap. Ikzelf ben ten nauwste geïnteresseerd bij de Maatschappij Radium-Eiland.”

Met gloeiende wangen en schitterende oogen hoorde Peggy dit fantastisch verhaal aan. Wat was het toch heerlijk, een man te zijn en zulke avontuurlijke dingen te beleven! „En heeft U 't gevonden?” vroeg ze ademloos.

„Ja en nee,” antwoordde Cricklington raadselachtig en nam nog een versterkenden teug.

„Het is mij mogen gelukken — dank zij het plegen van een reeks strafbare feiten — onder Bernbricks papieren een kaart van het eiland te vinden, met een beschrijving in cijferschrift, waaruit wij ten naaste bij de ligging der bergplaats hebben kunnen opmaken. In alle stilte is een expeditie naar de Stille Zuidzee uitgerust, maar Shawley,

onze tegenstander, had inmiddels ook niet stilgezeten en heeft ons schip, een paar dagen voor wij het doel bereikten, in den grond weten te boren. Ik alleen heb er door een wonder het leven afgebracht en stans voor de Herculestaak de doos met het kostbare document behouden thuis te brengen. Als dat lukt, beginnen we weer van voren afaan. Maar het is een gevaarlijke onderneming, want Shawley deinst voor niets terug om destalen doos in handen te krijgen en heeft een bende,

schurken geëngageerd, die dag en nacht op mijn leven loert.” „Oh!” zei Peggy langzaam. De geestdriftige blik verdween uit haar oogen en maakte plaats voor een uitdrukking van angstige bezorgdheid. „En hebben ze U nog nooit...” Ze rilde.

„Nee,” zei de jongeman met een bescheiden glimlachje. „Ik ben ze nog steeds de baas gebleven.”

„O, wat is U toch moedig en sterk!” mompelde het meisje droomerig. „Maar beloof me, dat je... U... altijd op Uw hoede zult zijn.”

„Waarom?” vroeg Cricklington met een onzekeren klank in zijn stem. Er kwam geen antwoord. Het was ook niet

SNEEUW TE LOS ANGELOS (CHILI)

Te Los Angeles, waar altijd de zon schijnt en de boomen altijd groen zien, viel onlangs plotseling een groote massa sneeuw, dat een zonderling contrast vormde met de zomersche omgeving. Dat men te Los Angeles geen sneeuw gewend is, kan men wel afleiden uit de belangstelling, die de dame op onze foto voor den sneeuwbal aan den dag legt, dien de heer in zijn hand houdt.

onmiddellijk voor den wingerd en wierp zich met een sierlijken zwaai over de balustrade van het balkon. Toen boog hij diep met de hand op het hart.

Het was ongelooflijk! Peggy zag hem aan met een welhaast teederen blik. Hij keek haar één secunde diep in de oogen.

Het was een geval van liefde op het eerste gezicht. Schuchter trok het meisje hem mee in de kamer en sloot de balkon-deuren. „Ze moeten U niet zien,” verklaarde zij.

Cricklington liet zich vallen in een uitnodigenden fauteuil. „Gerechte hemel, wat een werk!” zuchtte hij, „en dat bij zoo'n hitte.” Peggy stond bij het buffet veelbe-

HET VERTREK VAN DEN EX-GOUVERNEUR VAN SURINAME.

Op bovenstaande foto's ziet men het vertrek van den heer G. J. Staal, den afgetreden gouverneur van onze kolonie Suriname. Op de linker foto ziet men Z. Exc. (X) in de sloep, die hem naar de „Nickerie” bracht, waarmee hij de reis naar ons land deed. De rechter keek geeft den oud-gouverneur aan boord van de „Nickerie”.

lovend te rinkelen en bood hem een oogenblik later met een allerliefst lachje een hoog, beslagen glas aan.

„Dat zal uw zenuwen tot rust brengen na zoo'n vreeselijk avontuur,” zei ze.

De jongeman liet een gullen lach hooren, die het meisje een weinig van de wijs bracht. „Dat schermutselingetje beteekende niets,” antwoordde hij bescheiden. „Sinds een maand is mijn leven één aaneenschakeling van de onmogelijkste en meest halsbrekende avonturen.

Twee weken geleden zat ik vast in een wrak op den bodem der zee, eergisteren redde ik mij op 't kantje af uit een brandend huis en morgen...”

noodig. — In de benedenverdieping klonk een verward rumoer, een machtig-bulderende stem. Zij hoorden het niet...

„Waar heb ik je toch méer gezien?” fluisterde Peggy, „je hebt zoo'n bekend gezicht. . .”

De film-acteur was zichtbaar van zijn stuk gebracht. „Dat... nee...” stamelde hij verward, „onmogelijk. Je moet je bepaald vergissen... ik...” De deur vloog open, op den drempel verscheen de verbouwde huis-knecht, onmiddellijk ter zijde geschoven door den eigenaar van de krachtige stem, die met een woedenden blik het vertrek rondzag.

„Wat mankeert jou vandaag, Cricklington?” schreeuwde hij. „t Is vier uur, je moet nog drie scènes spelen en de cameraman zegt, dat het licht...”

Verder kwam hij niet, want Cricklington was opgestaan en hij zag moord opslaan in diens oogen. Haastig deinsde de regisseur achteruit, de deursloeg dicht, zij waren weer alleen...

Peggy zag hem aan met een uitdrukking van afschuw.

„Was... was dat alles, wat je me verteld hebt maar 'n FILM?” vroeg ze aarzelend, niet in staat zoo'n perfiditeit tegelooven.

„Ja”, antwoordde hij mis-rabel, „ik heb toch niet gezegd...”

„Oh,” snikte Peggy, „hoe gemeen, hoe vals! Ga weg, ik haat je.”

„Maar Peggy, kindje...”

„Ga weg! Oh, ga weg, ga weg!”

Harrisley Cricklington slikte hevig, wilde nog wat zeggen, maar vond den moed niet en ging. Peggy wierp zich wanhopig op de sofa en huilde hartstochtelijk. Haar prins uit het sprookjesland was gekomen, maar het was een valsche prins après-tout...

De volgende morgen bracht een langwerpige, kartonnen doos, met heerlijke rozen en een briefje, o, een charmant briefje. Maar zoo makkelijk liet Peggy zich niet verteederen. Den tweeden dag kwamen nieuwe bloemen, ditmaal zonder briefje, maar 's middags was hij aan de telefoon.

„Ik ben niet thuis,” zei Peggy tegen den huisknecht, die haar kwam waarschuwen. Met dat al was ze verre van tevreden met zichzelf, hoewel ze dat voor geen geld ter wereld hardop zou hebben gezegd. Haar hart was er sterk voor den „prins” maar te vergeven, maar haar koppig hoofdje wilde zooiets niet toelaten. En inmiddels zocht zij troost in lange wandelingen.

Op een morgen, dat ze verdrietig liep te peinen, midden op den weg, klonk een gillend sirene-geluid achter haar. Verschrikt sprong ze opzij. In razende vaart naderden drie auto's. Twee, waarvan de een den ander trachtte te passeeren, naast elkaar; de derde op eenigen afstand erachter. Juist toen de brullende maohines haar voorbijstormden,

zag zij, hoe een man van de eene car op de andere oversprong en de chauffeur bij den keel greep. In hetzelfde oogenblik herkende ze in den volvoerder van dat halsbrekende waagstuk haar filmacteur en tegelijk zag ze ook, recht op staande in den derden auto, een man in zijn hemdsmouwen, die druk in de weer was met een soortkoffiemolen op een driepoot.

Dat verhardde haargemoed. Het scheen hem niets te kunnen schelen, dat ze boos op hem was! Hij speelde toch wel voor die nare, afschuwelijke film. Dan kon het haar óók niets meer schelen! Den volgende dag ging ze naar de stad om te winkelen. Boven de schitterend-verlichte entré van een élite-bioscooptheater zag ze zijn naam in vlamme letters.

Met haar neus in de lucht liep ze minachtend voorbij, maar nog geen vijf minuten later zat ze op de voorste rij van het balcon. Het was een „heerlijke” film, elke twee minuten 'n rilling.

Harrisley Cricklington overtrof zichzelf. Reeds vóór het slot van de eerste acte had hij alle toeschouwers voor zich gewonnen. Allemaal, behalve één, op de voorste rij van het balcon. En zelfs die nam hij stormenderhand tijdens de derde. Want toen het licht weer ópknippte, slaakte Peggy een zucht van puur geluk.

Er was ook een meisje in de film — natuurlijk! — dat door Harrisley gered werd uit een brandenden molen. Peggy vond haar een onuitstaanbaar en geëxalteerd wicht,

EEN INTERESSANTE FOTO UIT NEW YORK.

Bovenstaande foto werd genomen ter gelegenheid van de receptie, die de Commissie voor Kunsten en Wetenschappen van de Nederlandsche Kamer van Koophandel aan den heer Willem Mengelberg te New York op 17 Februari j.l. aanbood. De groep bestaat uit jonge meisjes, dochters van afstammelingen van de Hollandsche settlers uit de 17e eeuw, die tijdens deze receptie een boekje: Holland's artistieke relaties met Amerika, ronddeelden. Van de vier zittende dames zijn de twee middelste Hollandsche. De linker van hen (met den hoed met veeren) is Mevrouw Cort van der Linden, schoondochter van onzen Minister van Staat (geboren Cruger Hasell, een oude bekende familie in New York) De andere dame is Mevrouw Jhr. L. Wittert van Hoogland, vrouw van de secretaris der bovengenoemde commissie.

dat zich ongelooflijke moeite gaf, haar held in te palmen. Alsof haar dat in het werkelijke leven ooit gelukken zou!

Natuurlijk, hier in de film gebeurde het; omdat de regisseur het zoo wilde. Maar anders... Spel was gelukkig nog geen werkelijkheid!

Toch liet deze gedachte haar in de volgende dagen niet met rust en de kleine, felle pijltjes der jalouzie werkten heil-

te branden, deels met het doorzagen van den kabel.

Zij waren reeds een flink eind gevorderd en Cricklington was pas op de helft. Hij werkte als een bezetene om den overkant te bereiken, het was een opwindend gezicht.

Plotseling drong het met een schok tot Peggy door, dat Cricklington's positie behalve opwindend ook levensgevaarlijk was. Ze wilde gillen tegen die kerels om met hun beulswerk op te houden.

Te laat! Het touw knapte en Harris, haar Harris, sloeg te pletter tegen den rotswand...

Toch niet! Want wel suide de filmacteur, hangend aan den reuzenslinger pijlsnel door de lucht, maar hij was zoo verstandig bij het neerkomen zijn beide beenen als buffers te gebruiken en hij klauterde onge-deerd langs het touw omhoog.

Dit geschiedde om drie uur in den middag.

Om drie uur tien kreeg Cricklington ruzie met den regisseur, verklaarde de heele maand niet meer te zullen spelen en wandelde onvermurwbaar weg, om zich ongestoord te gaan overgeven aan zijn hartstocht om languit op zijn rug te liggen.

Om vier uur tien viel een groote, zware onweers-regendruppel op zijn gezicht en wekte hem uit zijn idyllische droomen. Hij sprong overeind. Er hing een ontzettend zware wolkenbank. De bui kon elk oogenblik losbarsten. Spiedend zag hij rond naar een schuilplaats, ontwaarde in de verte een oude schuur en zette er onmiddellijk den pas in. Elk oogenblik werd het duisterder, het leek wel haast avond. Het was nog droog, toen hij bij het donkere schuurtje arriveerde. Hij bleef buiten staan, maar

nam bij de eerste regenstralen de wijk naar binnen. Uit een duisteren hoek klonk een bescheiden kuchje.

Met een ruk draaide de film-acteur zich om „Peggy!”

„Harris! Ik ben zoo bang.”

Harrisleysloeg een paar sterke, beschermende mannenarmen om haar heen. Met een gevoel van groote veiligheid nestelde zij zich tegen zijn borst.

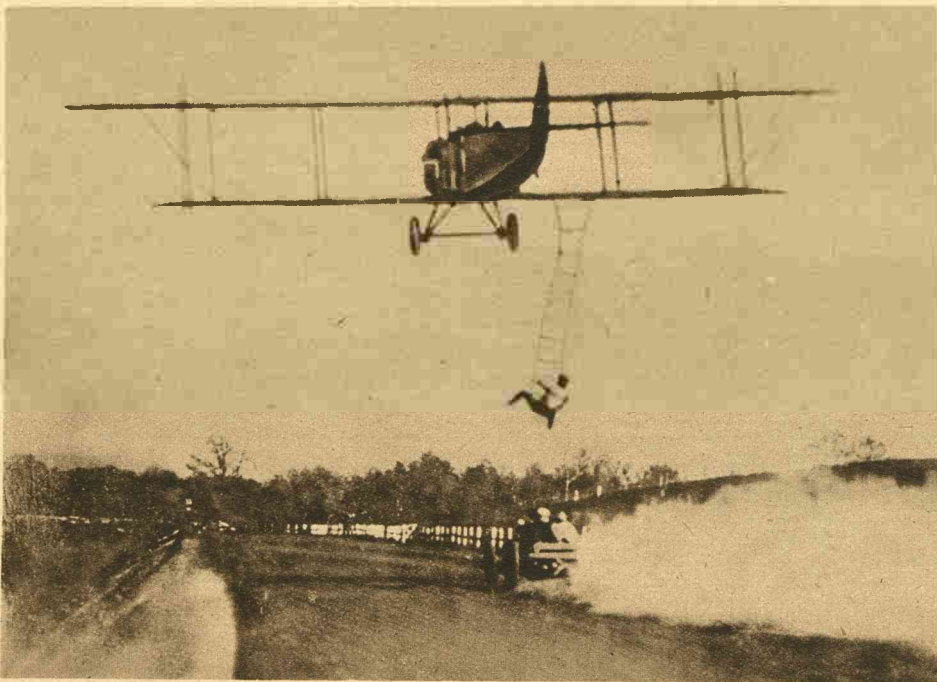
Het was een oogenblik zooals er slechts weinige zijn.

Daar schichtte een felle bliksem door de lucht, een knallende donder scheurde de zwoele stilte vaneen

Peggy drukte haar hoofdje tegen zijn schouder.

„Niet bang zijn, kindje,” fluisterde hij, „ik ben toch bij je.”

Het meisje zag hem in stille

EEN AMERIK. VLIAGER-ACROBAAT.

Louis James, een 18-jarige vlieger-acrobaat — dat in Amerika een nieuw en winstgevend vak schijnt te worden — klimt van uit een auto langs een touwladder in een vliegtuig. Auto en vliegmachine hebben een snelheid van 160 K.M. per uur.

zamer dan talloze doozen bloemen of bonbons, zoodat de wandelingen steeds langer werden.

Op een warmen, zwoelen middag, toen ze juist een heuveltop bereikt had, zag ze bene-

vereering aan.

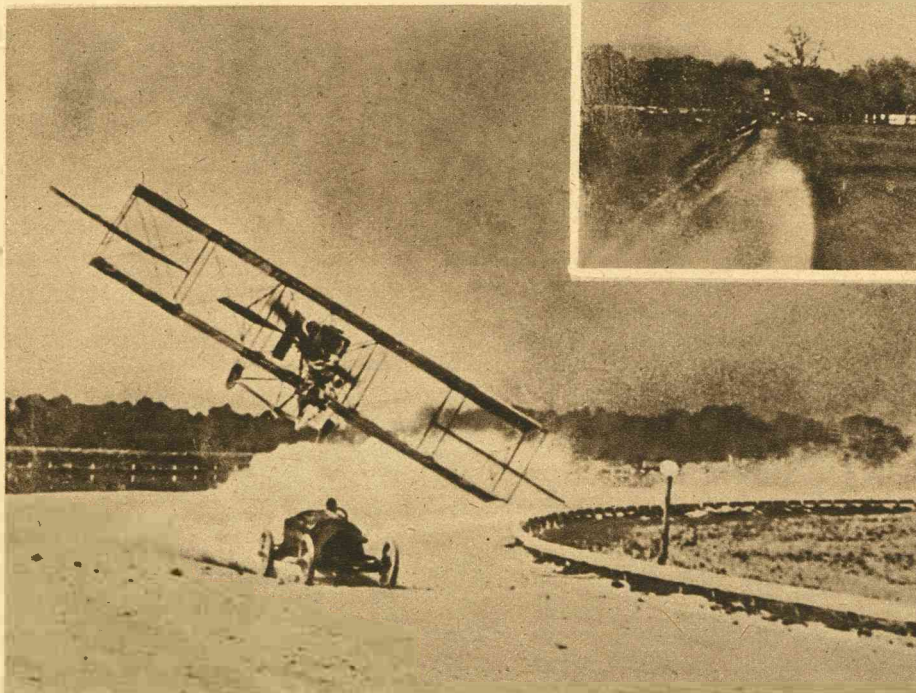
„J-ja Harris,” zei ze, „m-maar stel je voor, dat de bliksem eens insloeg.”

„Was het maar waar, lieveling,” glimlachte Cricklington, „in een brandend huis kom ik pas goed op dreef.”

Eerste Seiffer-prijsvraag.

Het aantal antwoorden op deze prijsvraag is verrassend groot, zóó groot dat wij nog minstens een week zullen nodig hebben om de duizenden oplossingen te doorworstelen. Wij zullen extra prijzen beschikbaar stellen, verheugd als we zijn over het winnen van onze wedenschap met de uitgevers van dit blad, die vreesden dat onze lezers niets van dat geseiffer moesten hebben. Het blijkt integendeel dat het voortreffelijke getal bij ontelbare abonnees als 't ware een huisgenoot is, met welken men op den besten voet van vertrouwelijkheid staat. Weldra geven wij hem in deze kolommen het woord!

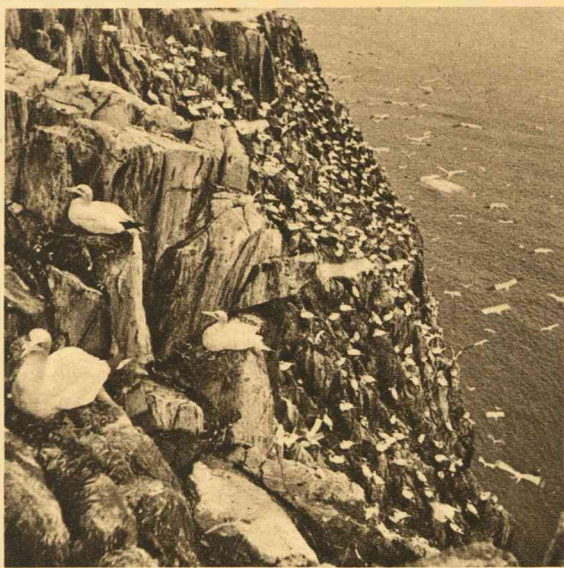
DE REDACTIE VAN PANORAMA.

EEN WEDREN TUSSCHEN EEN AUTO EN EEN VLEGMACHINE. „Ruth Law”, een bekende amerikaansche vliegkunstmaakster, houdt met haar vliegmachine een wedren met een auto.

den in het dal een fascineerend tafereel.

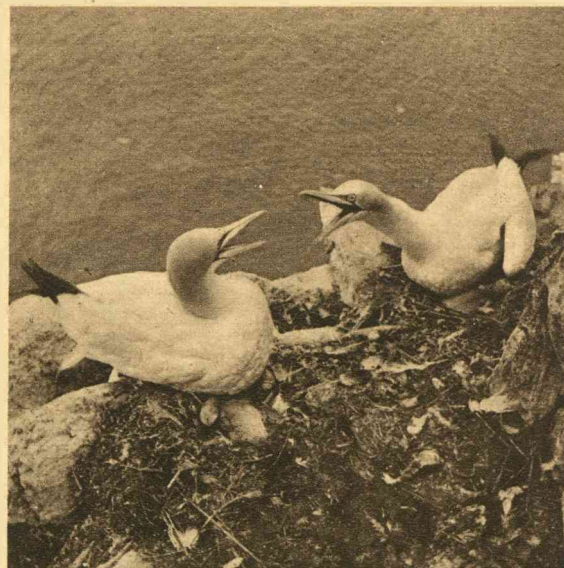
Over een diepe, breede kloof was een touw gespannen, een dikke kabel. Hieraan, boven den geopenen afgrond hing de waaghals Harrisley Cricklington, zich voortbewegend langs het touw ongeveer op de manier van een spanrup. Een aantal diep gezonken sujetten, ongetwijfeld de bende van Shawley, hurkte aan den rand van de kloof en hield zich deels onledig met hunne revolvers op Harrisley los

Een rotshelling der Bass-Rock met duizenden Jan van Genten.

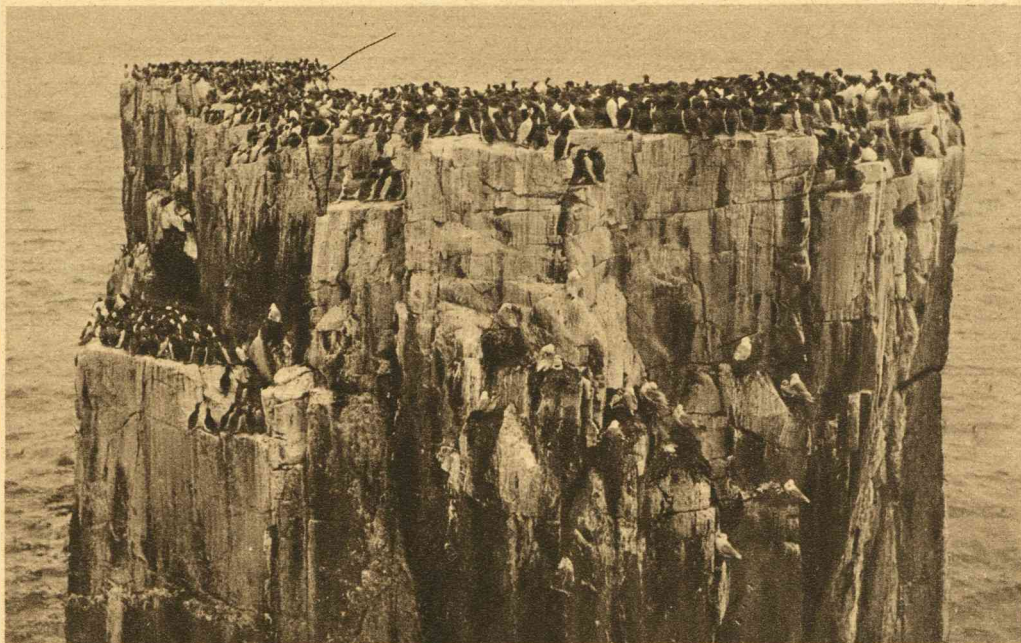
Op de Engelsche Vogelrotsen

Bass-Rock een rijke bevolking woont van Jan van Genten, groote witte vogels met zwarte slagpennen. Eenige jaren geleden heeft een vlijtig vogelkundige, Gurney, een zeer uitvoerig en mooi boek geschreven over den „Gannet” en in deze Jan v. Gent-monografie wordt allerlei bijzonders uit het leven der groote zeevogels vermeld. Naarschatting van Gurney huizen er op de betrekkelijk kleine Bass-Rock pl.m. 7000 dier vogels. Dit dunkt ons al een hoogst aanzienlijk getal, maar als we later ervaren dat de ten Westen van Schotland ver in zee liggende eilandjesgroep St. Kilda door niet minder dan 30.000 Jan v. Genten bewoond wordt, dan komt de beroemde Bass-Rock — pelgrimsoord voor vele vogelliefhebbers uit Albion en 't buitenland — in een schrielle verhouding te staan. Ook Little Skellig, ten Zuiden van Ierland met 16000, de Schotsche kolonies Stack of Stack and Skerry en Sulisgeir, elk met 8000 en het tusschen Schot-

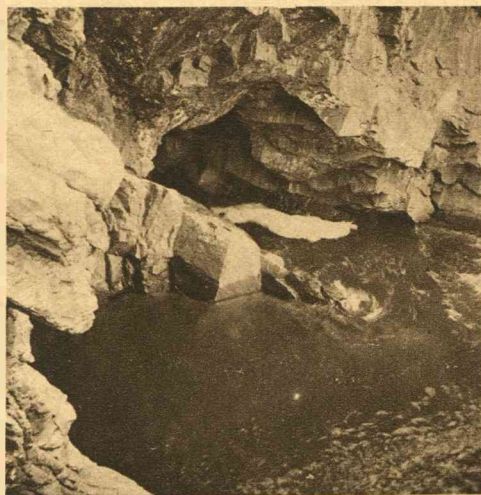
Jan van Genten. — Verschil van meening!

Wie in ons land weleens een der groote meeuwen- en sternkolonies bezocht, zooals die nog op verschillende plaatsen te vinden zijn — ik denk hierbij aan de onvolprezen Schouwsche „inlagen”, aan de Kobbelecht bij de Rengersmiede in het Friesche land, aan Rottum, Griend, Texel en het Leersumsche Veld, om nog eens wat anders te noemen — wel, die meent al een geweldigen vogeloverdaad te hebben aanschouwd en tot op zekere hoogte is dat ook zoo. Maar als we dan lezen over de miljoenen albatrossen, die Zuid-Amerika (Peru) bevolken, zoodat hun nest in den loop der jaren tot zulke massa's is aangegroeid, dat de inzameling ervan (peru-guano) een rijke bron van inkomsten oplevert — als we van de nafzienbare pelikanen- en flamingo-nederzettingen natuurgetrouwe foto's afbeeldingen zien of even denken over de zwermen pinguins, meeuwen en alken der hoog-noordelijke regio-

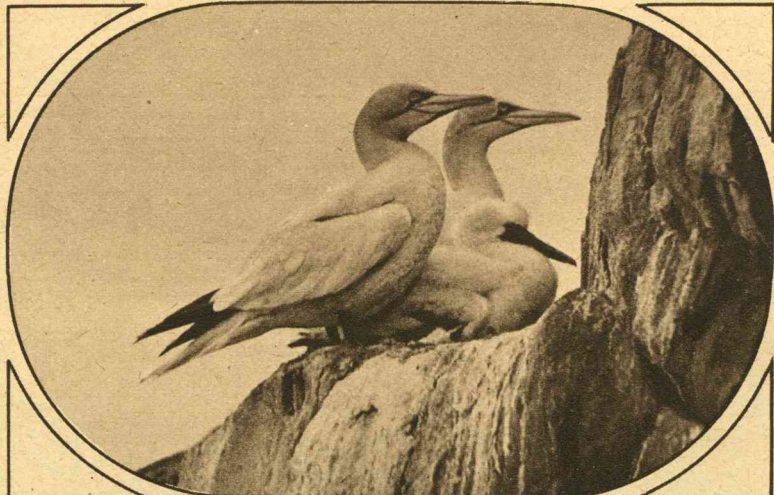

Een overdaad van Zeekoeten en Drieteenige meeuwen op de Farne Islands.

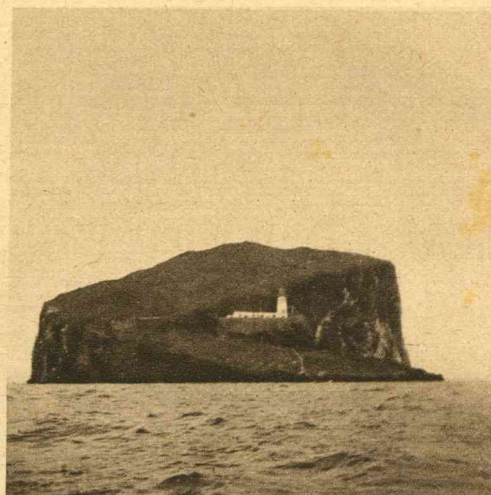
Hier en daar zijn het uitsluitend Jan van Genten, die op deze rotsen verblijf houden, doch niet zelden vindt men in hun domein ook zeer groote kolonies van zeekoeten, drieteenige zeemeeuwen, aalscholvers, kleine mantelmeeuwen wonderlijke papegaaiduikers enz. Geen dezer vogelsoorten echter, hoewel niet zelden in hoogen getale optredend, maakt zoo'n integreerend deel der avifauna van het sombere Engelsche rotsgebied uit, als de blanke Jan van Genten en de Britten mogen professor Alfr. Newton wel heel dankbaar zijn. Want aan diens energiek ingrijpen is het te danken, dat zoowat vijftig jaar geleden een beweging werd verijdeld om deze vogels uit te sluiten van de bescherming der zeevogels op Schotland, omdat een commissie, ingesteld voor een onderzoek naar den toestand der haringvisserij een gevaar in zooveel gevogelte voor die visch zag. Prof. Newton stond echter op de bres en voornamelijk aan zijn ijverig streven is het te danken, dat de Schotsche

Aan den voet der Bass-Rock.

Jan van Gentenpaar met donsjong.

Bass-Rock met den vuurtoren.

nen — dan gevoelen wij wel, dat bij zoo'n vertoon onze zeezwaluwen-, lepelaars-, aalscholvers-, purperreigers- en meeuwenkolonies weinig anders dan dorpen of gehuchten genoemd mogen worden en er past ons stille bescheidenheid, al wil ik er dadelijk bijzeggen, dat niet in het vele 't goede schuilt.

't Dichtst bij huis vinden we van zulke vogel-armeën aan de rotsachtige kusten van Engeland en beter dan woorden kunnen de suggestieve foto's, die dit artikeltje vergezellen, den lezer een indruk geven, van wat er op die imposante „Bird-Rocks” te koop is. In de Noordzee ligt de eenige broedplaats van betekenisaanden ingang van de golf van Edinburgh, waar op de z.g.

land en Ierland in ornithologische kringen zeer bekende Ailsa Craig met $\pm$ 7000 vertegenwoordigers tellen tot de groote Britsche vogelneder zettingen. Er zijn er nog wel meer, variërende van 500 tot 4000 bewoners, doch met de bovengenoemde zijn de voornaamste broedplaatsen toch genoemd.

vogelarijen toch in de bescherming mochten deelen en dat slechts de afgelegen St. Kildagroep werd uitgesloten. Dat hinderde daar niets, want de menschelijke bevolking is op deze eilandjes uiterst klein en deed weinig afbreuk aan de vogels, die veelal onbereikbaar hoog op de steile

rotsen wonen. Ook konden die arme eilanders niet buiten de „Solangeese” leven.

Al de overige Britsche kolonies ($\pm$ 10) tezamen ongeveer 100.000 Jan v. Genten tellende, worden tegenwoordig met succes wettelijk beschermd en... hebben we er in de afgeloopen halve eeuw wel één harinkje minder om behoeven te eten?

A. B. WIGMAN

Papegaaiduikers in gezelschap van meeuwen op de Engelsche kust.

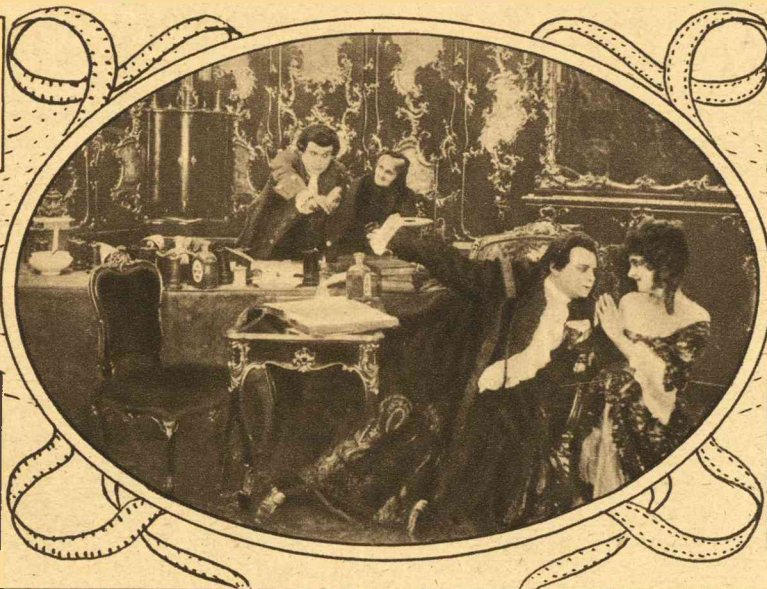

Aalscholvers, broedende op de Engelsche kust.

Zeekoeten in gezelschap van drieteenige meeuwen.

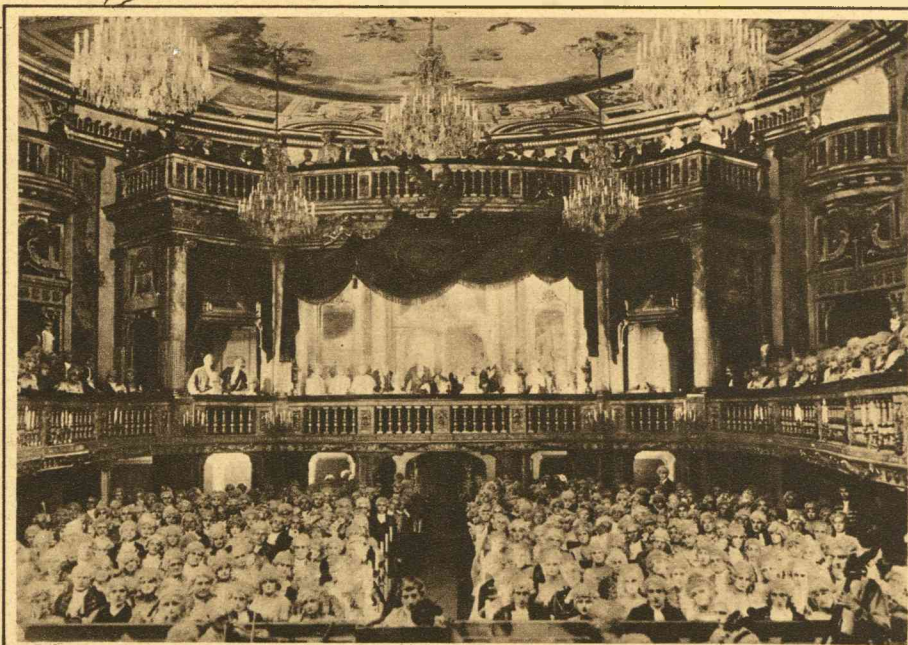
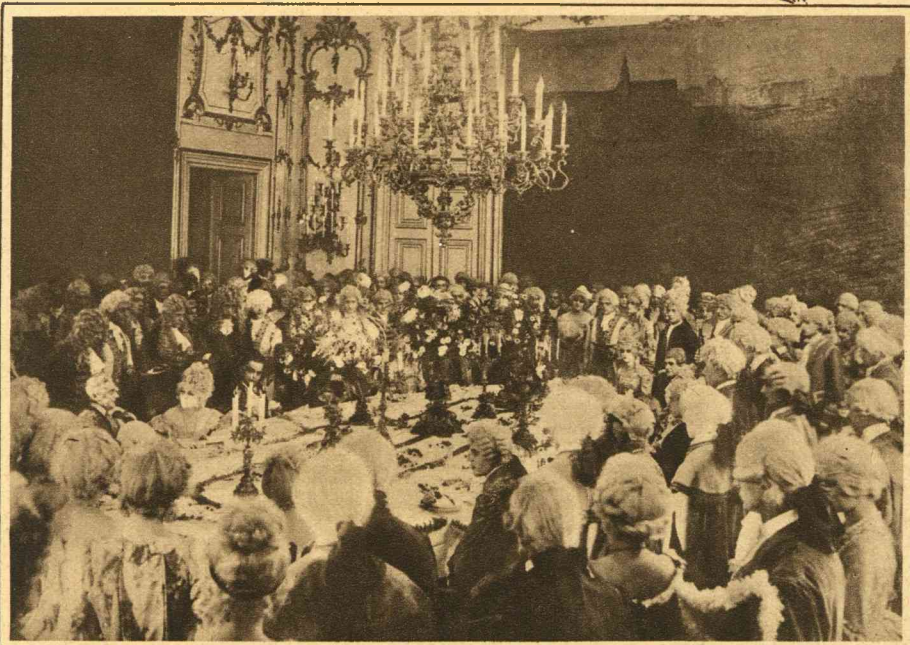
UIT DE FILM-

INDUSTRIE

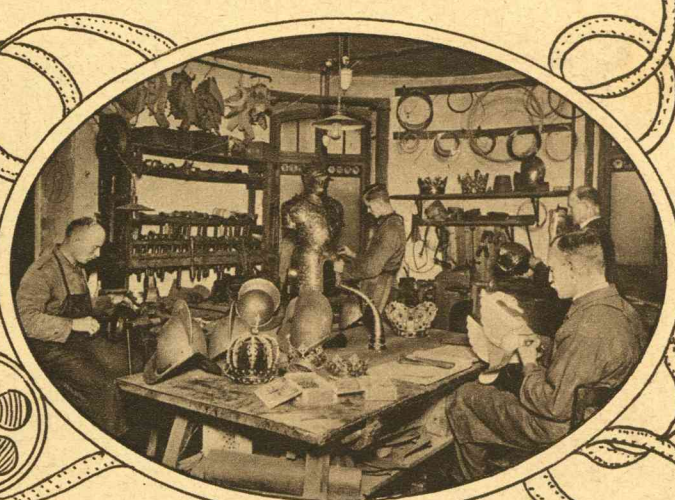
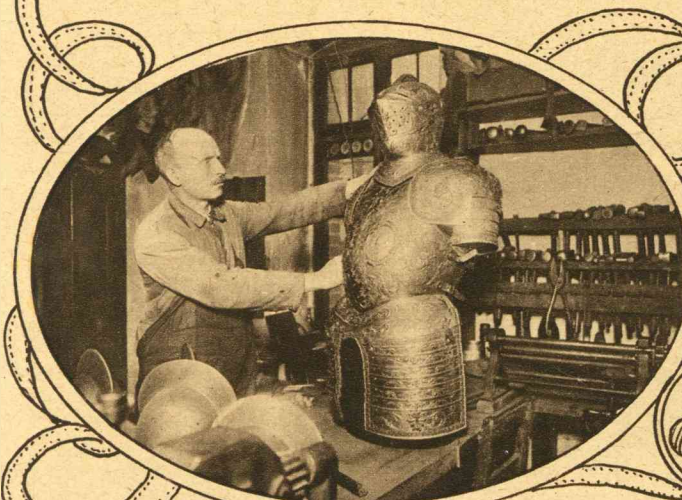
Maria Theresia's Miljoenenkamer in het beroemde slot Schönbrunn. De wanden zijn van kostbaar chineesch hout, de decoraties zijn alle indische miniaturen. De inrichting van deze kamer kostte indertijd de fabelachtige som van meer dan een miljoen zilveren dukaten.

De eerste drie foto's op deze pagina geven enkele interessante scènes weer uit de historische film „De Graaf van Gagliostro”, aan welker samenstelling miljoenen zijn ten koste gelegd. De eerste vertooning had plaats den 10en Februari in het „Marmorhaus” te Berlijn. De foto hiernaast toont het interieur van

„DE GRAAF VAN GAGLIOSTRO”.
Het galadiner in de Ceremoniezaal. De tafel is gedekt naar de voorschriften voor den feestdich welke aangericht werd bij het huwelijk van Keizer Jozef II met de Prinses Isabella van Parma (1760).

„DE GRAAF VAN GAGLIOSTRO”.
Een voorstelling in het hoftheater van het slot Schönbrunn. — Wat deze film gekost heeft aan kostuums, bouwwerken enz. zal men na bezichtiging van deze foto's zich wel eenigszins kunnen voorstellen.

IN DE FILM-ATELIERS

Bovenstaande en volgende foto's geven een kijkje in de ateliers van een groot film-bedrijf. Hierboven: Het vervaardigen van een harnas voor een film-held.

Een film-ster zoekt een costume uit voor een nieuwe film-opname.

Het vervaardigen der helmen, kronen enz.

In het atelier voor de vervaardiging der dames-garderobe.

De film-regisseur — de man die de film „aankleedt” en in scène zet — bij het uitzoeken der costuums voor de nieuwe film.

HERINNERINGEN VAN EEN DIPLOMAAT

door WAUWÉLOWITSCH KLEJSCHKOV. Oud-gezant van Lausitz bij het vorstendom Rûszi-Boevakije

et was in de dagen dat het in den heksenketel van den Balkan nog duchtig borrelde. Altijd, waren ergens incidenten, burgeroorlogen en hongeroproeren; er stond als regel iedere week een hoofdstad in brand en de ministers van buitenlandsche zaken der groote mogendheden hadden doorlopend vrij logies en de kost ter gelegenheid van een of ander congres in een aardig plaatsje met een prettig klimaat, waar ze overlegden wanneer ze eens bij elkaar zouden komen om aan die herrie een einde te maken.

Het vorstendom Rûszi-Boevakije, toenmaals het kleine, vrijgevochten bergland van schapenscheeters en vee-handelaars ten oosten van Montenegro, was juist in modernen trant gereorganiseerd toen ik er als gezant van de republiek Lausitz werd aangesteld. In mijn vaderland was het ook niet alles, en dus schikte ik me vrij spoedig in mijn lot; bovendien is het voor menschen die met ongedierte en gebrek aan water zijn opgevoed lang zoo erg niet als het hygiënisch gedeelte van Europa wel geloofd.

Toen ik in de hoofdstad aankwam, was het kabinet juist gevallen. Het hoeveelste wist niemand mij te zeggen. Men hield dit niet meer bij; wanneer elk der inwoners een beurt had gehad, was het duidelijk dat men éénmaal rond geweest was. Alleen van het aantal ronden werd een notitie gehouden.

Ik installeerde me in het gezantschapsgebouw, dat vrij goed onderhouden was, maar waar in elke kamer leege flesschen en slapende boden lagen, die eerst opgeruimd moesten worden eer er een bewoonbare ruimte van te maken was. Tusschen het vertrek van mijn voorganger en mijn komst was ongeveer een week verlopen en in dien tusschentijd had het personeel klaarblijkelijk van zijn zware taak uitgerust. De kalender in mijn werkkamer wees nog een voorwereldlijke jaartelling aan, alle klokken stonden stil en de brandkast wijd open.

Mijn eerste gang was naar het bureau van den directeur van het protocol, dat is de man die de ceremoniën regelt en die op zijn duimpje weet hoeveel kanonschoten er bij feestelijke gelegenheden moeten gelost worden, hoeveel lakeien er naast het portier van mijn rijtuig zouden loopen als ik officieele bezoeken ging brengen en wat de gangbare diplomatieke antwoorden waren waarmee de gezanten behoorden afgescheept te worden.

Hij vertelde me dat de vorst sedert zijn troonsbestijging tot herstel van gezondheid in Monte-Carlo vertoefde,

en dat ik kon volstaan met een bezoek aan den minister van veeteelt en dien van onderwijs. „Maar de overige leden der regering?” vroeg ik. „De overige zestien heeren zijn afwezig, naar een marine-conferentie te...”

Hij maakte een vaag gebaar. „Dat weet ik niet precies meer. Ik geloof eigenlijk dat de heeren elk in een andere stad confereeren. Maar begint u met veeteelt en onderwijs.” Na mij alle inlichtingen te hebben gegeven, voegde hij er aan de deur bij: „en wees op uw hoede.”

Mij verwonderend over de beteekenis van die laatste woorden, stapte ik in het rijtuig, waar ik al spoedig mijn beenen op de bank moest leggen, daar de bodem losliet, en reed naar den minister van veeteelt. Deze werd juist wakker toen ik binnenkwam, rook sterk naar schapenwol en ontving mij zeer hartelijk. Hij hield me lang aan de praat, klopte me herhaaldelijk op den schouder en drukte me telkens vriendschappelijk weer op mijn stoel als ik wilde opstaan om heen te gaan. Maar eindelijk ging ik toch. „We zullen het samen wel vinden!” knipoogde Zijne Excellentie bij het afscheid.

Nauwelijks in het rijtuig gezeten, miste ik mijn kostbaar gouden horloge. Met schrik bemerkte ik het toen ik wilde zien of het niet te laat was geworden voor het volgend bezoek. De minister van onderwijs, die aandachtig mijn aanstellingsbrief las, dien hij ondersteboven in de hand hield, bemerkte mijn ontstemming en vroeg er de oorzaak van. Ik vertelde hem dat ik mijn zakuurwerk miste, een erfstuk van hooge waarde, en dat ik het gedurende het bezoek bij zijn ambtgenoot nog in mijn bezit had. Hij knoopte zijn vest dicht, lachte onbedaarlijk terwijl hij zijn huisjasje aantrok, en verzocht mij een half uur te wachten.

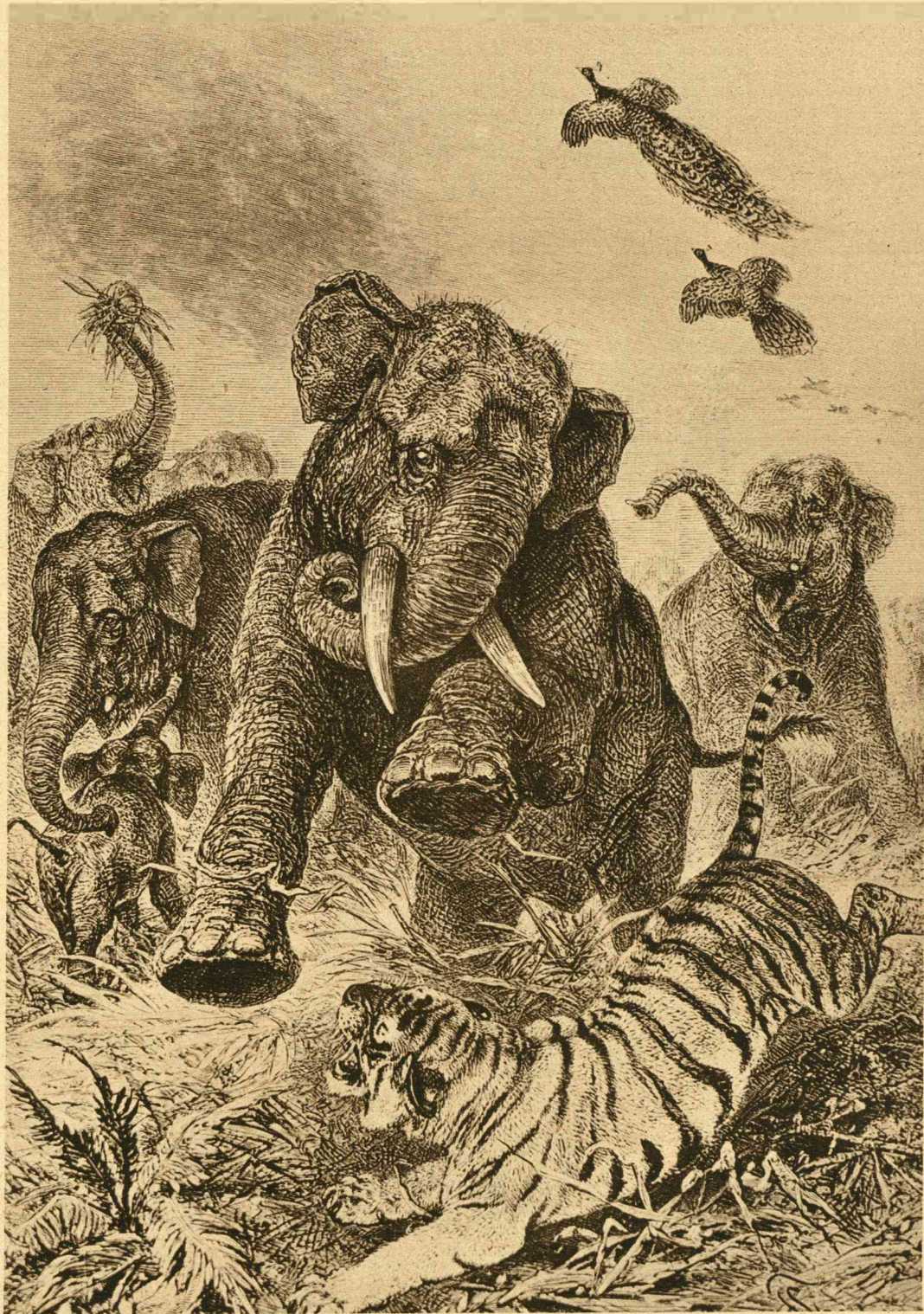
Prompt na verloop van dien tijd kwam hij terug, triomfantelijk mijn horloge omhoog houdend. De lezer zal begrijpen dat ik verstomd was, en terwijl ik het kleinood overgelukkig weer in mijn zak liet glijden, waagde ik het te vragen: „maar hoe is het Uwe Excellentie gelukt...?”

De minister klopte zich van pure pret met de handen op de dijen. „Wel, ik ben eenvoudig een praatje gaan maken bij mijn collega van veeteelt. En al gauw zag ik hoe de zaken stonden, eenvoudig door hem te vragen hoe laat het was!”

„En? Wat... Wat zei de minister?”

„Hij zei niets!” lachte mijn gastheer. „Hij heeft 't niet eens gemerkt! Baas boven baas!”

Een volgend maal vertel ik u, wat mij op een diner bij dezen behendigen... staatsman wedervoer.

GEVECHT TUSSEN OLIFANT EN TIJGER.

Een strijd op leven en dood is het, wat wij op bovenstaande knappe teekening aanschouwen. De vijanden zijn in grootte en sterkte wel zeer ongelijk, doch gewoonlijk wint de kat-achtige vlugge tijger het toch van den olifant. Maar dan moet hij zijn dikhuidigen tegenstander ook van terzijde of van achteren kunnen bespringen. Gelukt hem dit niet, dan slaat de olifant hem met zijn slagtaanden dood of vermorzelt hem onder zijn lompe voeten. Meestal weet de tijger zoo'n aanval echter te ontkomen door den olifant op den rug te springen, waarna hij betrekkelijk gemakkelijk spel met hem heeft.

Indien gij een goed geweten bezit, zult gij altijd reden tot blijdschap hebben.

Th. à Kempis

DE MOREELE FOUT DER FAMILIE DE BRUYN

Aan onze uitnoodiging, de moreele fout in de houding der familie De Bruyn (zie „Slachtoffers der Waarheid” door onzen medewerker Hans van der Haag in het nummer van 26 Januari) in een vierregelig versje aan te toonen, is door velen onzer abonné(e)'s gevolg gegeven. Het aantal inzendingen was zoo groot, dat wij besloten hebben, behalve de uitgeloopte prijzen, ook nog een drietal troostprijzen te geven.

Hieronder volgen de bekroonde inzendingen, met de namen der inzenders (sters):

Wie immer de naakte waarheid zegt,
Komt moreel en maatschapp'lijk op een eiland terecht!
Maar wie ze voorzichtig met liefde omkleedt
Bewaart zich en de zijnen voor zeer veel leed.

(W. F. K. Verhoeff, Straatweg 127, Hillegersberg;
1e Prijs, fl 10.—).

Onverbloemd de waarheid zeggen,
Kwetsend, ruw vaak, dat doet pijn,
Wie waarheid steeds wil spreken
Moet uiterst tactvol zijn.

(Mevr. M. Ovink-Soer, Kerkhoflaan 7, Den Haag
2e Prijs, fl 7.50).

De waarheid zeggen is zeer goed,
Als men het maar taktisch doet,
Verstaat men deze kunst echter niet,
Dan ware 't beter, dat men 't liet.

(J. Koekebacker, Hooge der A 10, Groningen,
3e Prijs f 5.—).

De waarheid zeggen is een kunst,
Die U kan brengen ieders gunst;
Doch treft ge niet den juisten toon,
Zoo zijn verdriet en spot uw loon.

(Mej. Tine Bosgra, Bergum. (Fr.) 4e Prijs f 2.50).

Van de „slachtoffers” was „Waarheid”
Steeds afbrekend, subjectief.
Doch slechts waarheid brengt tot klaarheid,
Als zij opbouwt, objectief, —

(Mevrouw M. C. Brantsma van Asbeck Laurillard-
laan 21, Bilthoven. Troostprijs: Een fraaie fotogravure).

Spreek de waarheid, doch weet wel,
„C'est le ton qui fait la musique”.
Wanneer ge dit vergeten mocht,
De wereld dient U van replique.

(H. Ones (?) Tuinier te Rockanje. Troostprijs: Een fraaie
fotogravure. (Wij verzoeken dezen inzender zijn naam
en adres a.u.b. duidelijk aan ons op te geven,
anders kunnen wij hem zijn prijs niet toezenden).

Spreek waarheid waar 't behoort,
Maar doe het met beleid;
Opdat een ieder die het hoort
Niet denkt aan haat'lijkheid.

(Mej. J. E. Lakeman, v. Ravensteynstraat 311, Den
Haag. Troostprijs: Een fraaie fotogravure).

EEN GESCHIEDENIS UIT DE VOORNAME WERELD

Naar het Engelsch van JEROME K. JEROME

2)

beweert mijn zoon lief te hebben," riep de gravin heftig uit, „en u staat op het punt zijn leven te verwoesten. U wilt hem naar uw eigen niveau omlaag halen."

Het meisje moet er op dit oogenblik echt mooi uitgezien hebben; ik wou, dat ik er bij tegenwoordig was geweest.

„Mylady, van een omlaag halen kan in geen geval sprake zijn," antwoordde ze. „Ik houd innig van uw zoon — hij is een van de vriendelijkste en beste gentlemen. Maar ik ben niet blind, en het totaal aan verstand, dat wij bezitten, behoort hoofdzakelijk aan mij. Ik zal het voor mijn plicht houden, mij voor de positie, die ik als zijn vrouw zal innemen, toe te rusten en hem bij zijn werk te helpen. U hoeft niet bang te wezen, Mylady; ik zal een goede vrouw voor hem zijn, hij zal er nimmer spijt van hebben. U moogt een rijkere, een beter opgevoede vrouw voor hem vinden, maar nooit een, die hem en zijn belangen meer zal zijn toegeedaan."

Deze woorden maakte het gebaar van de gravin met het chèqueboekje overbodig. Zij had verstand genoeg om te zien, dat zij door dieper op de zaak in te gaan, terrein zou verliezen. Zij stond op en legde het chèqueboekje weer in haar tasche.

„Ik geloof werkelijk, meisje, dat je gek bent," zei ze. „Als u mij niets voor u laat doen, dan is de zaak afgeloopen. Het is niet mijn bedoeling om met u te redetwisten. Mijn zoon kent zijn plicht tegenover mij en zijn familie. U moet uw eigen weg gaan — ik ga den mijne."

„Goed, Mylady," zei Mary Sewell, de deur opendoend, om haar uit te laten, „wij zullen zien, wie wint."

Maar hoe dapper Mary Sewell ook steeds den vijand haar gelaat getoond had — ik geloof wel, dat zij zich zwak voelde, toen zij, nadat Mylady weg was, de zaak rustig overdacht. Zij kende den Lord goed genoeg, om te vermoeden, dat hij als was in de vaste handen van zijn moeder zou zijn, en dat zij zelf geen gelegenheid meer zou hebben haar invloed tegenover diegenen te stellen, die hem van haar trachtten af te trekken. Nog eens las zij de weinige schooljongensbrieven over, die hij haar geschreven had, en keek toen naar de ingelijste foto, die boven den schoorsteen van haar kleine slaapkamertje hing.

Het was het gezicht van een vrijmoedigen, aardigen, jongen man, verlicht door oogen, die voor een man iets te groot waren, maar benadeeld door een droevig zwakken mond. Hoe langer Mary Sewell nadacht, des te zekerder voelde zij, dat hij van haar hield en dat hij het eerlijk met haar gemeend had. Als de zaak aan hem overgelaten bleef, dan kon zij erop rekenen, gravin van X. te worden, maar ongelukkigerwijze was niet Lord C. de in aanmerking komende persoon, maar de tegenwoordige gravin X. Van zijn jeugd af, gedurende zijn ganschen jongelingstijd tot aan zijn mannelijken leeftijd toe, was Lord C. nooit op de gedachte gekomen, een enkele beslissing van zijn moeder tegen te spreken, en zijn hersens waren niet van dien aard, dat hij nieuwe ideeën gemakkelijk aannam. Als zij in den ongelijken strijd winnen moest, dan kon het alleen door list, niet door kracht geschieden. Zij zette zich neer en schreef een brief, die in alle opzichten een voorbeeld van diplomatie was. Zij wist, dat hij door de gravin gelezen zou worden, en terwijl zij schreef, dacht zij tegelijk aan moeder en zoon. Zij deed geen verwijten, en gaf aan haar gevoel slechts weinig ruimte. Het was de brief van een vrouw, die op rechten aanspraak maken kon, maar alleen maar beleefdheid verlangde. Zij drukte haar wensche uit, hem alleen te zien en uit zijn eigen mond de verzekering te hooren, dat hij hun verloving aan een einde wilde hebben. „Wees niet bang," schreef Mary Sewell „dat ik je op de een of andere wijze zal lastig vallen. Mijn eigen trots zou mij verbieden, je tegen je wil tot een huwelijk te dwingen, en ik heb je te lief, om je pijn te doen. Verklaar mij met je eigen lippen, dat je onze verloving verbreken wilt, en ik zal je zonder een enkel woord weer vrij laten."

De familie was in de stad en Mary liet haar brief door een vertrouwd persoon brengen. De gravin las hem met stijgende voldoening, verzegelde hem weer en overhandigde hem zelf aan haar zoon. Hij beloofde een gelukkige oplossing van de kwestie. In haar verbeelding had zij zich den heelen nacht met een gewone „breuk van trouwbelofte" bezig gehouden. Zij zelf had zich aan een hoogstlastig kruisverhoor door een gewiekst rechter moeten onderwerpen. Dat haar zoon den naam Robinson aangenomen had, was door den rechter verkeerd uitgelegd en scherp gelaakt geworden. Mede-voelende gezworenen hadden voor een flinke schadeloosstelling gestemd, en de eerste zes maanden zou de familienaam een kapstok zijn, waaraan tingel-tangel-zangers en humoristische couranten-schrijvers hun banale grappen ophangen zouden. Lord C. las den brief, kleurde en overhandigde hem plichtsgetrouw weer aan zijn moeder. Zij deed alsof zij hem voor het eerst las en ried hem aan, de ontmoeting toe te staan.

„Ik ben zoo blij," zei ze, „dat het meisje de zaak verstandig opneemt. Wij moeten werkelijk iets voor haar toekomst doen, als alles in orde is. Laat haar naar mij vragen, dan denken de dienstboden, dat zij een kamermeisje of zooiets

is, die een betrekking zoekt. Dan zullen zij niet kletsen."

Aldus werd op dien avond Mary Sewell door de dienstboden toegesproken als „jonge juffrouw", in den kleinen salon gelaten, die de bibliotheek van Mr. . . Grosvenor Square, met de andere ontvangkamers verbindt. De gravin, thans één en al voorkomendheid, stond op om haar te begroeten.

„Mijn zoon zal in een oogenblik hier zijn," verklaarde zij; „hij heeft mij van het doel van Uw brief op de hoogte gesteld. Geloof u mij, beste juffrouw Sewell, niemand kan zijn gedachtenloos gedrag meer betreuren dan ik. Maar jonge mannen blijven jonge mannen en gunnen zich geen tijd om te bedenken, dat wat voor hen een grap is, door anderen ernstig kan worden opgenomen."

„Ik kan de zaak niet als een grap zien, Mylady," antwoordde het meisje, een beetje koel.

„Natuurlijk niet, liefste," gaf de gravin haar gelijk, „dat zeg ik immers. Het was in ieder geval groot onrecht van hem. Maar met uw aardig gezichtje zult u zeker niet lang op een man behoeven te wachten; wij moeten eens zien, wat wij voor U doen kunnen."

Het ontbrak de gravin zeker aan tact, en dat moet een ernstig nadeel voor haar geweest zijn.

„Dank u," antwoordde het meisje, „maar ik geef er de voorkeur aan, zelf mijn keus te doen."

Gelukkigerwijs — de samenkomst had met een nieuwen

GRONDVERZAKKING TE MAASTRICHT.

Te Maastricht is opnieuw een groot gedeelte van de Kermelstraat, waar Zondag 20 Februari reeds een belangrijke instorting plaats had, verzaakt. Het verkeer is hier nu levensgevaarlijk geworden, temeer daar men nog meer verzakkingen vreest. Vermoedelijk zullen de ondergrondse gangen, die hier in de omgeving veelvuldig voorkomen, er niet vreemd aan zijn.

strijd kunnen eindigen — trad de aanstichter van het heele onheil op dit oogenblik de kamer binnen, en de gravin liet hen alleen, terwijl zij bij het heengaan hem nog als een goed slot eenige vermanende woorden toefluisterde.

Mary nam een stoel in het midden van de kamer, op gelijken afstand der beide deuren. Lord C., die iedere manier van zitten onder deze omstandigheden onbehaaglijk vond, gaf er de voorkeur aan met zijn rug tegen den schoorsteenmantel te leunen. Eenige seconden lang heerschte er een doodelijke stilte, toen haalde Mary het liefste zakdoekje van de wereld uit haar zak en begon te weenen. De gravin moet een armzalige diplomate geweest zijn, want zij had hieraan moeten denken; maar misschien herinnerde zij zich hoe zij zelf eruit had gezien, toen zij, een groot, beendig meisje, den verweekelijken invloed der tranen geprobeerd had — wat zelden voorkwam — en schreef aan dien invloed geringe beteekenis toe. Maar het is heel iets anders, als deze zachte, van kuiltjes voorziene vrouwen weenen, en zachtjes weenen. Haar oogen werden heller, en de tranen, afzonderlijk en langzaam vloeiend, lagen als dauwdruppels op een rozeblad.

Lord C. was zoo weekhartig als maar iemand wezen kon. In een oogenblik lag hij op zijn knieën, zijn arm om het meisje geslagen, en vloede over van hakkende woorden van liefde en toewijding, zooals ze toevallig in zijn onrijpe hersens kwamen, verwenschte zijn noodlot, zijn rang en zijn moeder en verzekerde Mary, dat hij slechts dan op geluk mocht rekenen, als hij haar tot zijn gravin maakte. Had Mary nu het beslissende woord willen zeggen dan zou hij haar in zijn armen genomen hebben en de gansche wereld getrotseerd hebben — voor het oogenblik. Maar Mary was een zeer praktische jonge vrouw, en het is moei-

lijk, een minnaar te behandelen, die — hij mag dan nog zoo bereid zijn je wil te doen, zoolang hij onder je oogen is — absoluut zeker van zijn voornemen wordt afgebracht, zoodra een andere invloed in de plaats van je eigen invloed treedt. De Lord beval een geheim huwelijk op staanden voet aan. Maar men kan maar niet zonder meer de straat oploopen, een geestelijke opduikelen en direct getrouwd worden, en Mary wist, dat direct wanneer zij weg was, de wil van den Lord in het gareel van zijn moeder zou terugkeeren. Toen ried de Lord aan te vluchten, maar om te vluchten had men geld noodig, en de gravin was verstandig genoeg, om haar zoon's beurs in haar eigen handen te houden. Vertwijfeling greep den Lord aan.

„Het is vergeefs!" schreeuwde hij. „Ik zal haar ten slotte toch trouwen."

„Wie is zij?" riep Mary wat haastig.

De Lord verklaarde de geschiedenis. De familiebezittingen waren zwaar belast. Men hield het voor raadzaam, dat de Lord om 't geld huwde, en geld, in de gedaante van een eenige dochter van een rijken parvenu had zich aangeboden of beter gezegd, was aangeboden.

„Wat is het voor iemand?" vroeg Mary.

„O, zij is aardig genoeg — alleen stel ik mij niets van haar voor en zij zich niets van mij. Het zal nu juist niet animeerend zijn voor ons beiden," en de Lord lachte somber.

„Hoe weet je, dat zij zich niets van jou voorstelt?" vroeg Mary. Een vrouw mag de gebreken van haar minnaar becritiseeren, maar ten slotte is hij goed genoeg voor iedere andere vrouw.

„Wel nu, zij interesseert zich toevallig voor een ander!" antwoordde de Lord; „zij heeft het mij zelf gezegd."

Dat maakte de zaak duidelijk. „En wil ze je trouwen?" vorschte Mary.

De Lord haalde zijn schouders op. „Ach, zie je, haar familie wil het," antwoordde hij.

Ondanks haar zorgen kon het meisje zich niet weerhouden te lachen. Die jonge dwazen schenen maar weinig eigen wil te hebben. De gravin aan den anderen kant van de deur werd nerveus. Het was het eenige geluid, dat zij tot nu toe had kunnen hooren.

„Het is verbazend onaangenaam," verklaarde de Lord, „als men — nu, als men iets is, begrijp je? Je kunt niet doen, wat je wilt. Men verwacht iets van je, en er moet zoo'n massa onzin overwogen worden!"

Mary stond op en legde haar lieve van-kuiltjes-voorzien handen, waarvan zij de handschoenen had afgetrokken, om zijn hals. „Je houdt van mij, Jack?" zei ze, naar hem opziend.

In plaats van een antwoord te geven drukte de jongeling haar vast tegen zich aan en had tranen in zijn oogen.

„Ach Mary," riep hij, „als ik mijn stand maar kon afleggen en met jou op eenvoudige wijze leven kon, dan deed ik het morgen. Vervloekt zij mijn titel, als-ie de vloek van mijn leven moet zijn!"

Misschien wenschte Mary op dit oogenblik ook, dat de titel op den bodem der zee lag en dat haar minnaar de eenvoudige mijnheer John Robinson was, voor wien zij hem gehouden had.

Die groote, domme mannen zijn dikwijls heel beminnenswaardig, ondanks of door hun zwakte. Zij beroepen zich op de moederlijke zijde van een vrouwenhart en dat is de sterkste zijde bij alle goede vrouwen.

Plotseling ging de deur open. De gravin verscheen, en de gemoedelijkheid vluchtte. Lord C. liet Mary los en sprong achteruit met een gezicht als een schuldige schooljongen.

„Ik dacht, dat ik juffrouw Sewell hoorde weggaan," zei Mylady op een ijzigen toon, die nog nimmer de kracht verloren had, om het hart van haar zoon te doen bevriezen. „Ik zou je graag willen spreken, zoodra je vrij bent."

„Het zal niet lang duren," stamelde de Lord. „Mary — juffrouw Sewell gaat direct weg."

Mary wachtte, zonder zich te verroeren, tot de gravin de kamer verlaten en de deur achter zich gesloten had. Toen wendde zij zich naar haar minnaar en sprak snel en zachtjes: „Geef mij het adres van het meisje, dat je trouwen moet."

„Wat wil je doen?" vroeg de Lord.

„Ik weet het niet," antwoordde het meisje, „maar ik ga haar opzoeken."

Zij krabbelde den naam neer en zei toen, den jongeling vast in het gezicht ziend: „Zeg mij eerlijk, Jack, wil je mij trouwen of niet?"

„Je weet het, ik wil, Mary," antwoordde hij, en zijn oogen zeiden meer dan zijn woorden. „Als ik niet een groot uilskuiken was, dan was al onze zorg overbodig. Maar ik weet niet hoe het komt: ik zeg tegen mezelf, ik wil iets doen, maar Mama praet en praet — en —"

„Ik weet het," viel Mary glimlachend in. „Vermijd alle uitweidingen, ga op haar meeningen in en geef voor, het met haar eens te zijn."

„Als jij het een of ander plan kunt uitdenken," zei de Lord, uit haar woorden hoop puttend, „zij bent zoo handig."

„Ik zal het proberen," antwoordde Mary, „en als het niet gaat, dan moet je met mij er van door gaan, en dan moet je het voor de oogen van je moeder doen."

Zij bedoelde eigenlijk: „Ik zal er met jou van doorgaan," maar zij hield het voor beter, zich op die andere manier uit te drukken. —

Mary vond in haar onvrijwillige mededingster een bescheiden, vriendelijke, kleine dame, die evenzeer onder den invloed van haar bulderenden vader stond, als Lord C. onder dien van zijn moeder. Wat er gedurende het onderhoud besproken werd, kan men slechts gissen, maar zeker is het, dat de beide meisjes — ieder ten eigen bate — besloten elkaar te helpen en te ondersteunen.

(Wordt vervolgd)

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Dat wist U niet,

dat men lampeglazen mooi glimmend kan krijgen door ze, nadat ze zijn gewasschen, in te wrijven met goed droog, fijn zout. Ze zullen na die behandeling ook niet gauw springen;

dat men, om gummi-kleeren te reinigen, de vuile jas of mantel plat-uit op een tafel moet leggen en ze gedeelte na gedeelte stevig af moet boenen met een niet te hard borsteltje met groene zeep en heet water. Na ieder plekje te hebben afgeboend, „dweilt“ men dit plekje met warm water na. Is men daarmee geheel klaar, dan verdient het aan-

Het Gecostumeerd bal der amerikaansche Opera-Club.
De amerikaansche Opera-Club gaf in het Astoria-Hotel te New York een gecostumeerd bal, waarbij schitterende costuums gedragen werden. Op onze foto ziet men een drietal der gecostumeerden.

beveling, het schoongemaakte kleedingstuk op een hangertje te hangen en na te sponzen met schoon, warm water;

dat men spiegels vooral nooit op zonnige plekken moet neerhangen. Het zonlicht en de zonnewarmte werken op het kwikzilver aan den achterkant in en maken het glas dof;

dat men zonder gevaar voor „springen“ kokend water in een glas, flesch of kopje kan gieten, als men een mes er onder legt;

dat men een natte paraplu nooit in den standaard moet laten drogen. Zet haar echter zo spoedig mogelijk opengespannen op een droge plaats, of, indien dit niet mogelijk is, dan gesloten, met het handvat naar beneden, tegen den muur. Het water druipt dan langs de baleinen omlaag en voorkomt het roesten ervan.

De Hygiëne van uw Huis.

Zoo goed als men zindelijk behoort te wezen op zijn lichaam, behoort men dit ook te wezen op zijn huis. Het wonen in een huis, waarin het met de zindelijkheid niet zoo nauw genomen wordt, is even nadeelig voor de gezondheid als voor het humeur.

Menschen gedijen, evenals planten, het best in volle licht. Veel licht is dan ook voor den mensch een eerste vereischte om gezond te blijven en om zijn werk goed te kunnen doen. Licht werkt ook ontsmettend; vooral zonlicht heeft de onbetaalbare eigenschap kiemen van ziekte, schimmel en rotting te doden. Zorg daarom dat er veel, heel veel licht in uw huis is; verwijder alle dikke gordijnen of trek ze overdag zoo ver mogelijk open. Wees niet bang het zonlicht binnen te laten, omdat uw meubels zouden kunnen verschieten. Bedek die tijdens de bestraling met couranten. Denk aan het spreekwoord: Waar de zon binnenkomt, blijft de dokter buiten!

Is het groote licht uitgegaan en moet het kunstlicht worden ontstoken, bedenk dan dat licht dat helder brandt en niet flakkert en dat voldoende sterk is om er den gewenschten arbeid gemakkelijk bij te verrichten, het eenige goede licht is. Door een kap kan men het licht op de gewenschte plaats b.v. op tafel samentrekken. Maar de kap mag het licht niet als het ware indrinken; zij moet den stralenbundel terugkaatsen. Doet ze dat niet, dan deugt uw kap niet en maakt zij, dat gij er spoedig de slechte gevolgen van aan uw oogen zult ondervinden.

Het voornaamste waarvoor gij in uw huis te zorgen hebt is wel frissche, versche lucht. Goede lucht is een levensvereischte. Ingeademde lucht van slechte kwaliteit kan ziekte veroorzaken; te vochtige of te warme lucht kan het welzijn van ons lichaam in gevaar brengen. Bedenk, dat het drinken uit een door een ander gebruikt glas of kopje misschien niet zoo onsmakelijk is, als lucht in te ademen, die door een ander gebruikt is: lucht, die misschien uit zieke longen, door een ontstoken keel of uit een viezen mond stroomt. Zet uw ramen dus open, en ook uw deuren, dan kan alles eens goed doorspuien. Wees echter op uw hoede voor tocht. Tocht is gevaarlijk! Slaap ook des nachts niet met alle ramen en deuren dicht! Ongeveer — of misschien wel meer dan — een derde gedeelte van Uw leven brengt ge op uw slaapkamer door! Houdt ge alles dicht, dan ademt ge een derde deel van uw leven bedorven lucht.

Houdt uw huis ook droog! Weer alle vocht. Is uw kamer vochtig, stook er dan een kachel, en wanneer het goed warm is, zet dan uw ramen en deuren open. De van vocht verzadigde lucht verlaat dan het vertrek, en nieuwe, droge lucht komt ervoor in de plaats. Zonder luchten helpt uw stoken echter niets. Tracht ook nooit uw huis droog te stoken met een petroleum- of gaskachel, die niet van een afvoer voorzien is. Dan wordt het nog vochtiger!

Ten slotte — doch last not least —: houdt uw huis stofvrij. Als gij uw huis uit- of afstof, denk er dan aan, dat gij de stof niet verplaatst. Als gij met een stofdoek of plumeau beeldjes of ornamenten of tafels of stoelen aflodert, verplaatst gij de stof, en werkt gij om niets. Dweil uw vloer, neem de stof bedachtzaam af, en maak, wat erg stoffig is, met spons en zeem schoon. Klop zooveel mogelijk buitenshuis! En berg uw gereedschap schoongemaakt weg, op een frissche, luchtige plaats, liefst buiten, zoodat geen onaangename geuren door het gereedschap in uw woning worden gebracht. —

Onze Gezondheid.

Flikkering voor de oogen is een bewijs, dat de oogen overspannen zijn. Ze rust geven, warme voetbaden nemen en alcohol vermijden is gewoonlijk een afdoend middel. Ook koude compressen op de oogen, de slapen en den nek.

Tegen pijn in de oogen, tranen en branden wassche men zijn oogen in een glas water waarin 15 à 20 druppels oogentrost-tinctuur.

Als zich bij ontstoken oogleden korstjes gevormd hebben,

Japan's eerste en oudste strijders v.h. Vrouwenkiesrecht
Links Miss Tanahashi, 82 jaar, en rechts Mrs. Misako Miwata, 78 jaar. Beiden kregen van den keizer een ruim pensioen, voor de vele en langjarige diensten door hen aan het land bewezen.

mag men die nooit afwrijven, maar moet ze altijd met warm water losweken; de oogleden met honing bestrijken verhindert het vormen van korstjes.

Stoffes of insecten in het oog worden gemakkelijk verwijderd door het bovenste ooglid over het onderste te trekken. Eveneens door het onderste ooglid vast te houden en dan het bovenste open en dicht te doen. Ook is een goed middel de oogen herhaaldelijk te openen en te sluiten in een kom met zuiver water, of zuivere olijfolie in de oogen te druppelen.

Gesprongen lippen bestrijke men met cold-cream, of make ze vochtig met warm water en wrijf ze daarna in met herten- of schapenvet of lippenpomade.

VOOR IEDEREEN

De twee bedelaars.

Twee bedelaars, van wie de een blind is, trokken sedert jaren tezamen van dorp naar dorp en van stad naar stad. Wat zij aan almoezen kregen, deelden zij eerlijk samen. Op een goeden dag ontvingen zij / 11.50, een som, die zij in zoo korten tijd nog nimmer bijeengebedeld hadden. Zij besloten de tien gulden te deelen, de overschietende / 1.50 te vereten.

Terwijl de waardin van het herbergje, waar zij hun maal gebruiken zouden, dit aan het klaarmaken was, zei de blinde tot zijn compagne: „Ik ben blind, en jij bent een groote spitsboef, je zult dus vast meer eten dan ik!“ Hierop zei de ander: „Als een van ons beiden bemerkt, dat de ander meer eet, zal hij het recht hebben, hem een oorvijg te geven!“

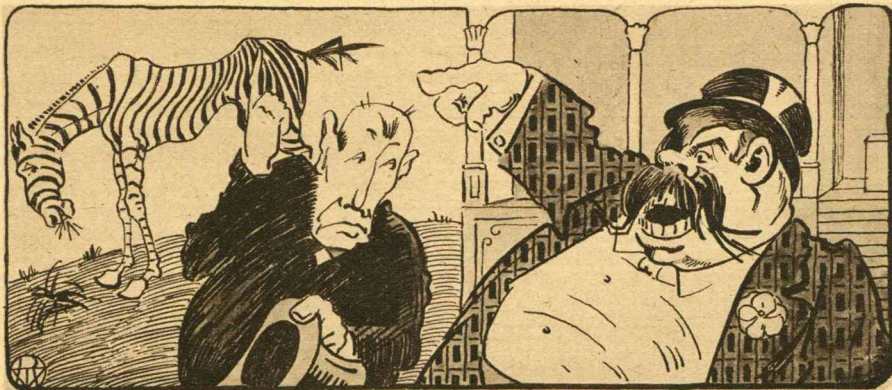
Na eenigen tijd komt de waardin met een reuze-schaal met eten en beiden beginnen toe te tasten. — Ze eten en eten — en opeens springt de blinde op en slaat zijn medgezel in het gezicht. „Kerel — wat bezielt je — je bent blind — je ziet dus niets — waarom sla je?“

„Jou boef!“ schreeuwt de blinde, „ik eet, dat ik er haast bij neerval, en jij, die het ziet, geeft mij geen oorvijg, wat moet jij dus wel niet eten!“

Meyer passeert een smederij, en de smid, die Meyer om zijn vaak scherpe uitvalen niet goed lijden kan, houdt

hem een stuk gloeiend ijzer voor en vraagt, of hij hem dit soms eens onder zijn neus zal houden? — Meyer, die er al weer wat op gevonden heeft, glimlacht flauwtjes en zegt: „Als je mij een gulden geeft, dan zal ik er aan likken ook!“

VERDACHT RAS!

Dierentemmer: „Directeur, het regent!“

De eigenaar der menagerie: „Drommels, gauw de Zebra in zijn hok!“

Nou, dat wil de smid wel eens zien (in den geest stelt hij zich het rare gezicht al voor, dat Meyer zetten zal) en geeft hem een gulden. Deze neemt het geldstuk, likt aan den gulden — en gaat verder, den smid verbouwereerd achterlatend.

En papieren Kanon.

Er bestaan kanonnen van staal en van brons, van hout, zelfs van ijs, maar het merkwaardigste is wel het papieren kanon, dat dateert uit het jaar 1761. Feldhaus, een der beste kenners van de geschiedenis der techniek, vertelt van dit papieren kanon, zich daarbij beroepend op de aanwijzingen van den beroemden Berlijnschen geleerde, Krünitz, samensteller van een encyclopaedie van 242 deelen. In het jaar 1761 stelde een burger van Mainz een kanon van een geheel nieuwe soort en van eigen vinding aan de regeering ter beschikking, welk kanon hij na een arbeid van acht jaren had voltooid. Het materiaal scheen een deeg te zijn, dat veel geleek op papier-maché en waaruit het geheel was gevormd en vervolgens geboord. De kogel, die met behulp van zeer weinig kruit 400 pas kon worden weggeschoten, was eveneens van een zeer bijzondere constructie. Men kon op dezen afstand nog huizen ermee stukschieten. Een voordeel van dit kanon was dat het maar zoo weinig werd verontreinigd, dat het honderdmaal kon worden afgeschoten, eer men het behoefde af te koelen en schoonmaken. Daar dit kanon slechts

50, en een kogel 2½ pond woog, kon een leger van 20.000 man een artillerie van 10.000 stukken geschat transporteren. Succes heeft de man van zijn uitvinding echter niet gehad, want niemand stelde er vertrouwen in.

HET GEHEIM VAN HET ZWARTE HUIS DOOR FLORENCE WARDEN

I

inderjuffrouw gevraagd; niet ouder dan twintig jaar."

Gretig knipte ik deze advertentie uit de krant. Ik was achttien, en mijn jeugd was altijd het groote bezwaar geweest om een betrekking te krijgen; en ziedaar nu een schat van een adverteerder die het een aanbeveling vond!

Ik schreef naar het opgegeven adres en deed er een portret bij en een opgave van wat ik alzo kon en kende. Geen week daarna was ik opweg naar Heibeek, een dorpje in het oosten van Brabant, aangenomen als kinderjuffrouw, of, zooals de brief het deftiger zei, als gouvernante bij een meisje van zes tegen een salaris van vierhonderd tachtig gulden in het jaar. De onderhandelingen hadden plaats gehad met den vader van mijn toekomstig leerlingetje, die schreef dat hij mij aan het station Zwartewoud zou afhalen, vanwaar we met een rijtuig naar het afgelegen Heibeek moesten.

Om ongeveer vijf uur op een namiddag in de eerste dagen van Augustus zat ik onder die omstandigheden te trillen van opgewondenheid, en angst ook wel een beetje, aan het venster van mijn coupé, toen de trein het station binnenstoomde. Ik keek uit over het perron. Er waren heel weinig menschen en ik zag niemand die er eenigszins uitzag als de voorstelling die ik mij van mijn toekomstigen patroon had gemaakt. Er waren twee of drie mannen met roode gezichten die er uitzagen als veehandelaars, en aan het uiterste einde waren twee jongemannen bezig een grooten hond in toom te houden, die bij het zien van den trein de locomotief te lijf wilde. Ik stapte uit en vroeg inlichtingen aan den stationschef.

„Daar is meneer Reener zelf," zei hij, en wees naar de twee jongemannen met den hond.

Een van hen keek rond, als zocht hij iemand, en ik ging eenigszins beschroomd op hem af. Hij scheen even te aarzelen toen hij me zag, maar nam dan opeens den hoed af.

„Juffrouw Bieling?" zei hij vragend, en werd zeer rood.

„Ja," zei ik, boog, en bloosde ook.

„Wilt u meegaan en mij zeggen waar uw bagage is?"

Ik was verrast en wel wat in de war ook, toen ik zag dat meneer Reener zooveel jonger en minder zelfbeheerscht was dan ik verwacht had. Ik volgde hem en wees mijn koffers aan.

„Het karretje wacht buiten," zei hij; „laat mij uw tasch dragen."

Ik ging met hem mee het perron af. Drie of vier groote honden sprongen tegen hem op toen wij op den weg kwamen.

„Liggen, jongens, koest!" zei hij, zijn stem uitzetend.

Ik had opgemerkt welk een prettige, melodieuze stem hij had toen hij de eerste maal tegen me sprak, en nu herinnerde ik me dat hij in zijn brieven vooral geïnformeerd had of ik muziek maakte; ik trok daarom de conclusie dat meneer Reener zong. Hij hielp me in het rijtuigje, legde zorgvuldig een deken over mijn knieën, en toen, in plaats van zelf in te stappen, klopte hij het paard op den hals, dat het hoofd omwendde en met zijn neus langs de hand van zijn meester wreef. Ik trachtte mijn verbazing te bedwingen. Natuurlijk had ik kunnen verwachten dat de vader van een zesjarig meisje niet de grijsjarige man op middelbaren leeftijd zou zijn dien ik mij voorgesteld had; maar het was toch een verrassing iemand van niet meer dan drie- of vierentwintig te zien, en nog vreemder leek het dat hij zoo verlegen en eerbiedig deed, onze dienstverhouding in aanmerking genomen. Hij was groot en breed, zwaar zelfs, had donker haar en een donkeren knevel, grijze oogen en een vriendelijken eenvoud van gelaatsuitdrukking die hem, dacht ik, met zijn gewoonte om te blozen, misschien jonger eruit deed zien dan hij was. Hij ging van het paard weg en kwam weer bij me staan.

„Ik vrees dat u de streek hier saai zult vinden. U zult de vroolijkheid van de stad missen."

„Ik heb geen erg vroolijk leven gehad tot nu toe," zei ik; „ik vrees dat menschen zonder eenig fortuin het nergens bizonder vroolijk hebben."

„Maar u hebt tot nog toe niet opgesloten gezeten in een leerkamer. Ik kan me niet voorstellen dat u het zult uithouden. Ik heb altijd 't land aan schoollokalen gehad, en op elke school werd me trouwens altijd verteld dat ik er geen fraai figuur maakte."

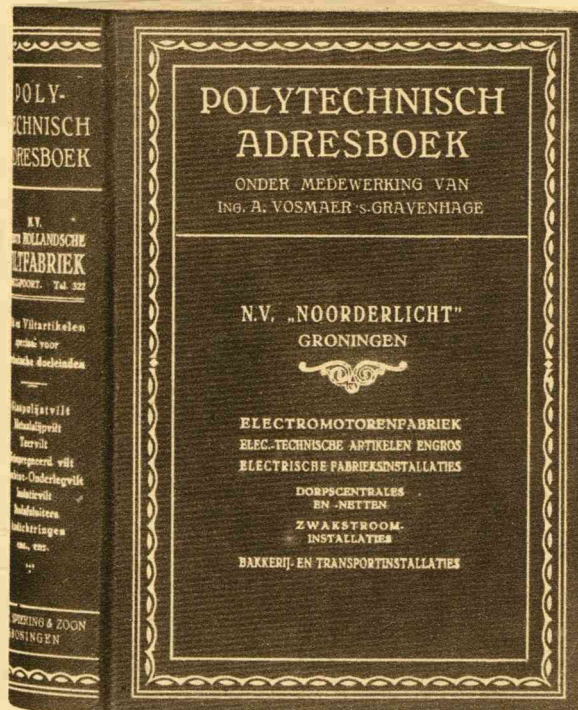
Meneer Reener scheen over zijn bekentenis niet zoo heel erg terneergeslagen te zijn.

„Maar ik denk zoo dat u een baas was in voetbal spelen, of misschien gymnastiek, of — of — bakkeleien," waagde ik te zeggen, in de meening dat hij zulk een antwoord verwachtte.

„O neen, al evenmin. Ik herinner me dat ik eens een jongen een blauw oog bezorgde, omdat hij me een suffer noemde. Hij had volkomen gelijk, weet u. En ik herinner me dat ik er zelf over verbaasd was hem zoo toegetakeld te hebben; want gewoonlijk was ik het die op mijn kop kreeg. Ze treiterden me nog al eens, en dat konden ze vrijwel gevaarloos doen," zei hij lachend.

„Ik hoop, dat uw dochter niet over lesnemen even antipathiek denkt als haar vader," viel ik hem bezorgd in de rede.

Hij schrikte en zag me sterk kleurend aan; toer zei hij, en er was vermaak in zijn stem wegens het misverstand: „U schijnt me voor meneer Reener te houden?" Maar dadelijk daarop scheen hij spijt te hebben

EEN BELANGRIJKE UITGAVE.

Bij de Uitgevers A. W. Spiering en Zoon te Groningen zag zoo juist een „POLYTECHNISCH ADRESBOEK" voor geheel Nederland het licht. Van dit werk, dat samengesteld is onder medewerking van A. Vosmaer, adviseerend ingenieur te 's-Gravenhage, mag gerust gezegd worden, dat het voorziet in een reeds lang gevoelde behoefte. Wij twijfelen dan ook niet, of deze uitgave zal een ruim debiet ten deel vallen.

over de verlegenheid waarin hij me gebracht had, en hij vervolgde, naar den grond kijkend: „mijn naam is Breeland. Mevrouw Reener zond u haar rijtuig, maar het kwam in botsing met een vrachtwagen en verloor een wiel; en zoo stelde ik mijn dog-cart tot uw beschikking. Ik hoop niet dat u het naar vindt in zoo'n ding te rijden?"

„O neen!" zei ik.

„Die heer op het perron, die bij me was — dat is meneer Reener," ging hij voort. „Zijn hond rukte zich los juist toen de trein binnenkwam, en hij vroeg me naar uw bagage te zien terwijl hij het dier vasthield. Ik begrijp niet waar hij zoo lang blijft."

Terwijl hij dit zei, kwam meneer Reener het station uit, bij de deur zijn hond loslatend. Ik zag dadelijk dat hij een paar jaar ouder was dan de ander, en dat, al droegen ze beiden jagershoeftjes en sportjasjes, hij even duidelijk het kenmerk droeg van een stadsopvoeding als meneer Breeland van het buitenleven. Hij was slank, goed gebouwd, met fijn gesneden gelaats-trekken en een donkerblonden baard en knevel. Hij kwam naar me toe, nam zijn hoed af en gaf me de hand.

„U hebt u verbaasd over de slechte manieren hier in Brabant, en gedacht: Wanneer gaat de eerstvolgende trein naar Amsterdam terug, nietwaar, juffrouw Bieling? Maar mijn vrouw heeft me gezegd niet thuis te komen zonder een zeker pakje uit de stad, dat hier al tien dagen geleden aan het station moest zijn gearriveerd, maar om de een of andere onnaspeurlijke reden nog steeds onvindbaar is gebleven. Maar ik hoop dat mijn onderhoudende jonge vriend u intuschen aangenaam den tijd heeft verkort?"

„Juffrouw Bieling hield mij voor u," zei meneer Breeland en bloosde weer verlegen.

„En nu moet ze de teleurstelling ondervinden, dat meneer Reener ten slotte toch een ouwe paai blijkt te zijn. Juffrouw Bieling, vergeef mijn grijze haren. U zult

zien dat ik heel wat solider ben dan een van die lucht-hartige brabantse spring-in-'t-velden. Nu, Frits, jongen, als je ons thuisbrengen wilt voor de mist opkomt, dan moeten we nu gaan."

Meneer Reener klom achterop het karretje; meneer Breeland kwam voorop naast me zitten en nam de teugels; en daar gingen we, met de vijf honden blaf-fend en springend in ons gevolg. We moesten midden door Zwartewoud rijden, een stijgenden straatweg langs en een marktplein over waar het levendig en ru-moerig was, daar er markt gehouden werd; dan weer den heuvel af, waarlangs de nog al saaie oude huizen stonden van de rijke fabrikanten uit deze provincie-stad; een leerlooierij langs, een smal bruggetje vol vee over dat van de markt terugkwam, en dan een paar kilometers langs een rechten, vlakken weg, die met wilgen bezoomd was en door een moerassige streek voerde. Het zag er op dat stuk niet heel schilderachtig uit, maar ik stadsmensch vond alles nieuw en belang-rijk. Meneer Reener zat achterop brieven en kranten in te kijken, en meneer Breeland naast me luisterde naar mijn opmerkingen met vleierende belangstelling en waardeering.

„Wat is alles prachtig groen!" zei ik bewonderend.

„Ja, te groen," zei meneer Breeland betreurend. „We hebben een natten zomer gehad, en nu krijgen we, geloof ik, een natten herfst, en het zal hier overal één groote poel worden."

„Maak juffrouw Bieling de streek nu niet tegen, Frits," zei meneer Reener nogal scherp.

We reden door een laagliggend dorp, waarvan sommige huizen 's winters onder water stonden, zooals meneer Breeland vertelde, en gingen opnieuw een heu-vel op, een heuvel af en weer een vlakken weg langs die aan beide zijden door moerassig terrein begrensd werd.

„Daar is het Zwarte Huis, juffrouw Bieling," zei Breeland, met zijn zweep naar een aardig, met klimop begroeid en door boomen omringd landhuis wijzend, dat aan het eind van den weg stond, aan den zoom van het moeras.

„Hier stap ik af, Frits," zei meneer Reener, „en neem het voetpad."

Ik zag inderdaad een voetpad, dat van dit punt recht op het huis aanliep, tusschen een paar akkers en een aanplant door. Toen meneer Reener afgestapt was, reden wij verder den grooten weg langs.

„Hij hoort het niet graag dat zijn woning het Zwarte Huis genoemd wordt," zei Breeland. „De eigenlijke naam is De Roerdomp. Maar iedereen spreekt van het Zwarte Huis, want al ziet het er met al dat klimop wel aardig uit, de muren zien zwart van het vocht, daar gaat niets van af."

„Maar ik vind het een heel mooi huis, en zoo prach-tig gelegen!" riep ik geestdriftig, en ik meende het van harte.

Mijn metgezel zweeg.

„En, o, wat een prachtige vijver! Ik geloof heusch dat er waterlelies in zijn!" riep ik uit, ademloos bijna van zulk een heertijke ontdekking.

„Ik zou voor niets ter wereld dat stilstaande water bij mijn huis hebben om er de kinderen aan te laten spelen!" zei hij, met een boos geluid dat me verbaasde.

Ik zei niets meer totdat we langzaam tusschen de boomen door den afhellenden weg langs reden die naar het huis leidde; toen brak mijn bewondering opnieuw los.

„O, hoe heerlijk koel ziet het eruit, met al dat klimop erover om het tegen de heete zon te beschermen!"

„Ja, en om het koude vocht erin te houden, juf-frouw Bieling. Dat klimop is in geen vijf jaar gesnoeid en het zou allemaal naar beneden gehaald moeten worden om het huis bewoonbaar te maken. Het is niet beter dan een pestlijdershuis!" ging hij voort, meer en meer opgewonden gerakend. „Ik zou er geen daglooner in laten wonen!"

„Een daglooner zou daartoe geen kans hebben eer mijn huur afgelopen is, Frits," zei meneer Reener droog, uit een pad van tusschen de boomen tevoor-schijn komend. En de twee mannen wisselden een blik die bewees dat zij in hun hart geen vrienden waren.

Maar het was dan ook niet aannemelijk dat meneer Reener het prettig kon vinden zijn mooie woning een pestlijdershuis te hooren noemen!

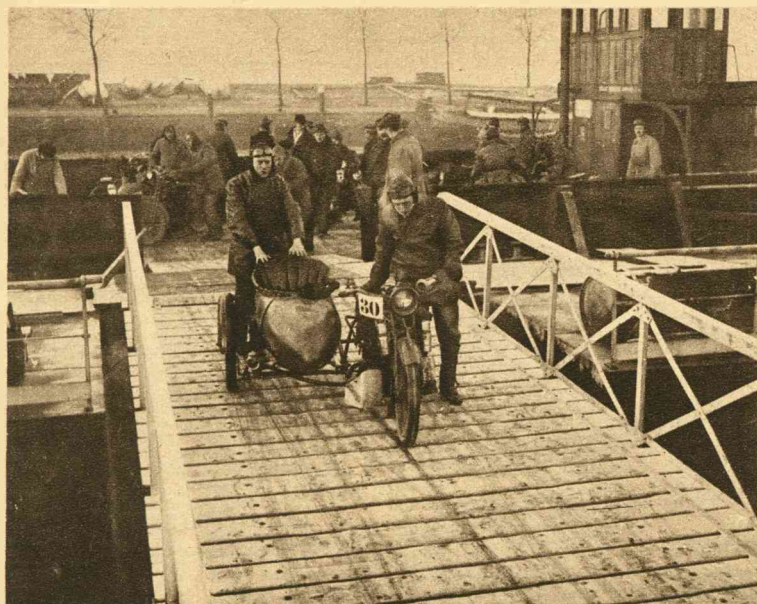
We reden langzaam tot aan de halldeur, die open was, en een knorrige, slordig uitzijnde dienstbode kwam naar buiten en nam mijn tassen in ontvangst. Breeland hielp me uitstappen en bleef naast me staan, schijnbaar het tuig naziend, terwijl ik in verrukking naar het statige huis keek, dat dik met klimop bedekt was, en naar de grijze steenen portiek, waarvan de pilaren met schilderachtige groene vlekken bedekt waren, terwijl de kapiteelen overgroeid werden door zacht brons- en bruinkleurig mos.

(Wordt vervolgd).

H. PANDER
 & ZONEN

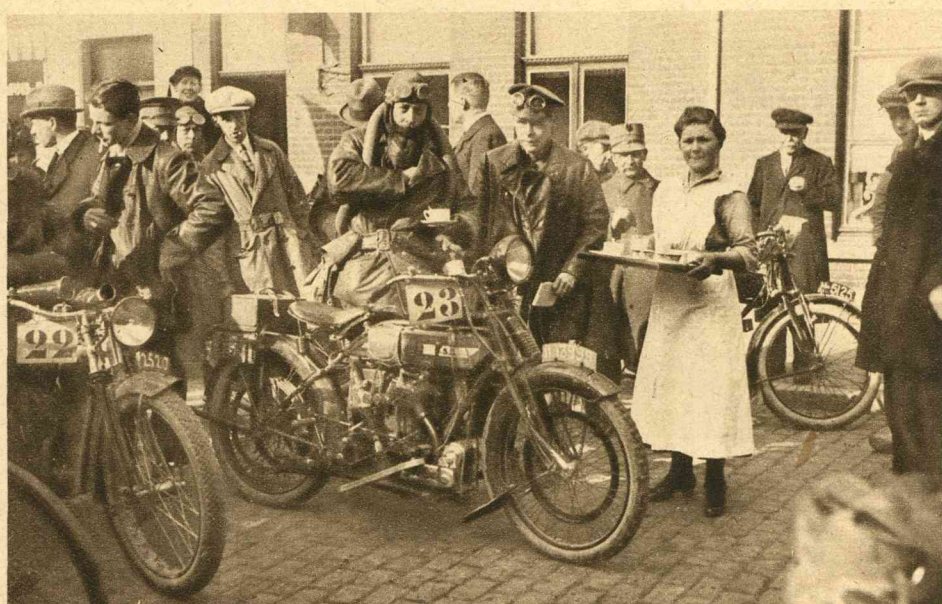
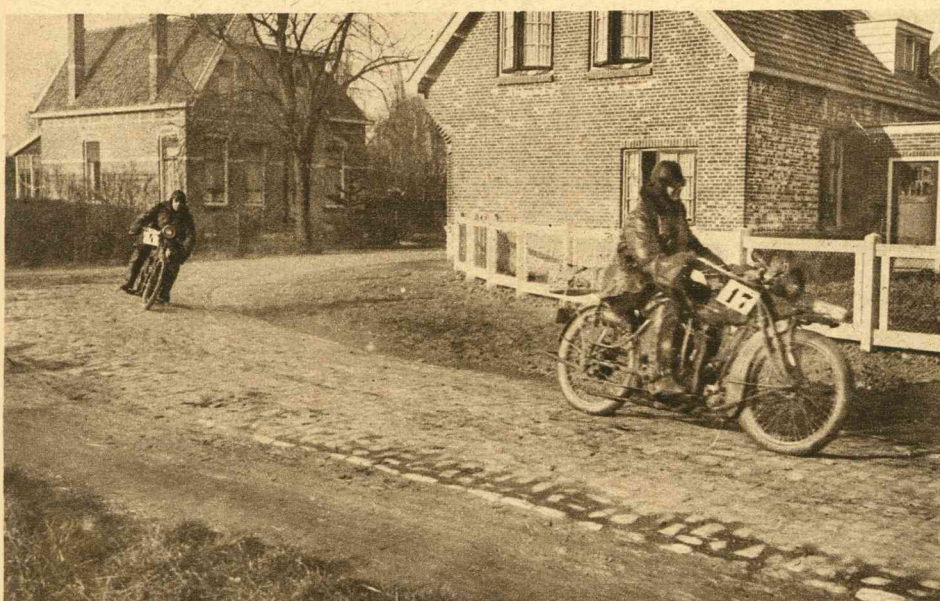
DEN HAAG **AMSTERDAM**
ROTTERDAM

KARPETTEN IN ALLE KWALITEITEN

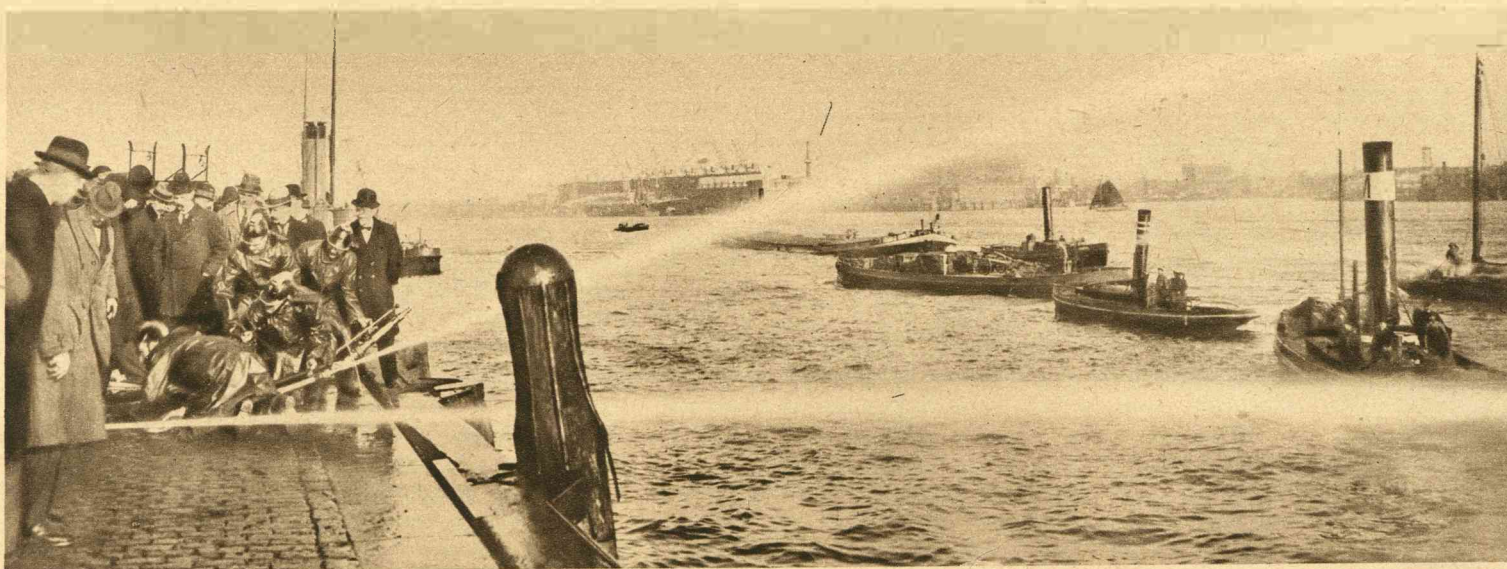
DE WINTER-MOTORRIT.

Op initiatief van den heer Van Vlijmen is de vorige week een motorrit door ons land gehouden. Deze rit, die de zwaarste was, welke ooit in ons land gehouden is, slaagde schitterend. Foto links: De deelnemers passeeren de pont aan den Moerdijk. Rechts: De start te Arnhem.

DE WINTER-MOTORRIT.

Links: de deelnemers passeeren Krabbendijke. Rechts: Het aanbieden van koffie te Venlo.

DEMONSTRATIE VAN MOTORBRANDSPUITEN

Zaterdagmiddag 1.1. hebben aan de Parkade te Rotterdam demonstraties van motorbrandspuiten plaats gehad. Daaraan werd ook deelgenomen door een motorspuit van Delahaye met een capaciteit van 110.000 liter, een der grootste typen die bestaat. Op de foto hiernaast ziet men de brandweerlieden in actie.

Links:

Een zeldzame gebeurtenis:

Het gouden huwelijksfeest van het echtpaar J. Nijssen—Packbier te Sittard (L.). De heer Nijssen herdacht op 21 Febr. tevens het feit, dat hij 31 jaar lid van den Raad was. Op onze foto ziet men het echtpaar temidden der huldigings-commissie.

Rechts:

De bekende Pilot Parge (x) verongelukt.

Vrijdagmiddag 1.1. is de bekende Fokker-Piloot Parge, terwijl hij een militairen jager invloog, met dit toestel naar beneden gestort en gedood.

